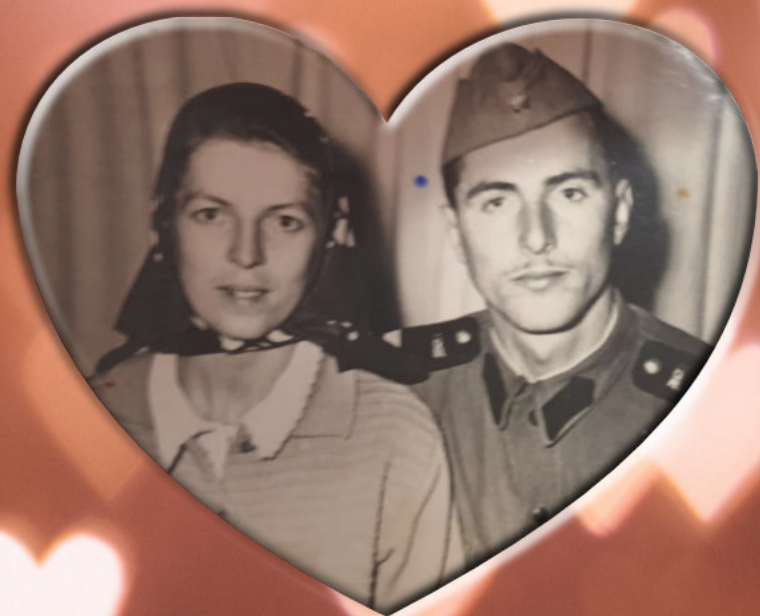

COORDONATORI:

ROSEMARIE DELIA COCOANĂ, CLARA GEROGETA TÎRCĂ,
MICHAELA LEOREANU

POVEȘTI DE DRAGOSTE... RECUPERATE

**EȘELNIȚA
2020**

COORDONATORI:

ROSEMARIE DELIA COCOANĂ, CLARA GEROGETA TÎRCĂ,
MICHAELA LEOREANU

POVEȘTI DE DRAGOSTE...
RECUPERATE

EȘELNIȚA
2020

ISBN 978-973-0-33276-6

Cuvânt înainte

„ Poveștile de dragoste" nu fac parte din seria „ de adormit copiii", chiar dacă le mai ascultă și aceștia, uneori...

Ele sunt povești adevărate, trăite plenar și profund de fiecare în parte, ne definesc, își au magia lor și să le transpui în cuvinte e destul de greu și poate fi un act de mare curaj, o adevărată aventură sau o mare provocare sau câte puțin din fiecare...

Ideea de le „ recupera" într-o carte mi se pare însă genială, căci astfel ele nu se vor pierde intrând în uitare, ci vor putea fi înobilate și dăruite drept balsam pentru suflet sau ca lecții de viață.

Profesor Dorina Murariu

NIMIC N-AM SIMȚIT MAI DRAG PE LUME DECÂT BĂRBATUL MEU...

Persoană resursă: ANA ROGOBETE

Recuperator: ANA CACUCI

Tanti Ana Rogobete, pe care o știe toată Eșelnița, este cel mai bun povestitor pe care și-l poate dori cineva: este veselă, spontană, plină de spirit și umor și foarte, foarte deschisă pe orice subiect, dar mai ales când trebuie să vorbească despre dragostea pentru soțul ei, Gheorghită...

”Mă numesc Rogobete Ana. Numele de domnișoară mi-a fost Atanasescu și am în februarie, acumă când vine, am 83 de ani, la ziua de Dragobete, la Ziua Îndrăgostiților. N-am avut așa succes în dragoste, la vremea mea, așa fi vrut, dar nu știam de asta.”

Ana Rogobete a fost norocoasă să-și întâlnească alesul foarte devreme. Avea doar 17 ani și totul s-a petrecut la o nedeie.

”Povestea a început cam la 17 ani. Mi-era drag de copii, dar nu să mă îndrăgostesc de cineva. Până când o fată din sat, ce se numea Chica, mai mare ca mine cu vreo doi ani, a venit la mine, de la Dubova, și era nedeia. Bărbatul, de care m-am îndrăgostit, nu m-am gândit eu să mă îndrăgostesc de el. Era mai mic ca mine cu un an. Mă uitam și eu după ai mari, care cum veneau la nedeie. Eu vroiam tot afară din sat să mă duc, să mă mărit. Prietena mea mi-a zis dacă vreau să joc cu un neam de-al ei, măcar o ardeleană. Nici nu mi-a zis cum îl cheamă. Știam că e de la Dubova. Îl lăuda că știe să joace bine, că așa erau fetele înainte după joc și atunci i-a zis să vină după mine, să mă ia la ardeleană și m-a luat. După ardeleana aceea, încă două am jucat, trei ardelene am jucat. De lucru nu eram bună, da' de joc! Atâta de frumos juca, că mi-a plăcut. Chica era bucuroasă că am acceptat să joc cu el. Pe urmă, tot venea pe la nedei și la 19 ani m-am măritat cu el.”

Mama ei nu s-a prea bucurat de faptul că urma să se mărite la Dubova. Știa că nu e bună la lucru și la Dubova era pământ mult. În plus, viața la socrii nu-i deloc ușoară : *”când la râu, când cu furca-n brâu!”* Noroc că nici viitorul soț nu își dorea să rămână la munca câmpului.

”Am avut un obstacol, mamei nu prea îi convenea la Dubova, că zicea că nu sunt bună de lucru, la pământ. M-am dus după el, dar nici el nu era așa după lucru, el a fost primul șofer în Dubova, primul care a făcut școala de șoferi, pe care o plăteai la vremea aceea. I-a plătit mama lui atunci 600 de lei. Ea ar fi vrut ca el să se ducă mai departe la școală, dar el nu a vrut la liceu. L-au mânat la pădure cu cocia. Este un drum numit drumul al bătrân, și, când s-a întors cu cocia, își scotea opincile din pământ. Era doar pământ galben. Și-a venit în ciorapi cu opinșile în leucă, că nu puceai de pământul ăla galben... ca să vadă și el cum e să te duci la lucru, dar tot n-a vrut la școală. Ea totuși a ținut la el. A găsit că se face la Severin școala asta de șoferi, de 6 luni și l-a dat. Când a gătat școala de șoferi, nu știu exact cât a trecut, m-am măritat cu el. Dar ai mei l-au văzut mai frumos ca mine. Nu le-a convenit că era la Dubova, că mai era una în sat ca mine și era lucru mare când plecai din sat. Se zicea că nu te-a cătat nima.”

Cu școală sau fără, harnic sau mai puțin harnic, tanti Ana nu a văzut bărbat mai mândru ca al ei. Este un lucru rar acesta, mai ales într-o lume în care oamenii nu mai sunt dispuși să iubească o singură dată și pentru totdeauna.

”Când veneam cu el la baluri, aici la Ogradena, nu juca nima ca el și pălăria o purta altfel. M-am îndrăgostit de el, că atât vorbea de frumos, vorbea ca un băiat de oraș, că a făcut 7 clase. Am dus și greu. Când m-am măritat, nu a fost numai miere, dar n-aș fi putut să trăiesc fără el, atât mi-a fost de drag, de mi-era drag și de transpirația lui. Așa am simțit... De atunci, la nedeie și la baluri, numai cu el am avut legătură, dar sărut, atât... așa era, dar nici nu era din ăla să tragă de o fată. Nu știu dacă mai sunt băieți așa.”

Când s-a măritat cu el, nu îi zicea Ana, ci „Aniță” ori „Picule”. Rudele ei o luau în răs, pentru că nu erau obșnuitele femeile de atunci cu astfel de alinturi. Și, deși soțul a mai călcat strâmb în căsătoria lor, dragostea ei ar rămas la fel de curată.

”Am avut o dragoste curată, el s-a mai dus la femei cât am fost măritată, dar nici ca cumnatul meu, să meargă unde a văzut fusta-n gard, mai discret a fost. Eu nu am putut să-l înșel, nu am putut, atât de drag mi-a fost de el, dar nu i-am spus că mi-e drag de el. Am fost la un film odată cu Lică Sămădău, ce era porcar, și mai era și Ghiță. Ana a chemat-o pe muiera lui Ghiță și el, după filmul ăla, Anița mi-a zis. Trei ani s-a ținut Lică Sămădău după ea și, la urmă, a cedat ea și, când s-a dus la biserică, a omorât-o bărbat-su și ea s-a plâns.... Ne-am potrivit cu Gheorghe și cu Ana din film...de atunci numai Anița mi-a zis. Rar mă înjura de Dumnezeu, nu cred că m-a strigat Ana de 10 ori, în 48 de ani. Mi-a fost și rușine să mă laud la femeile de seama mea, lumea la sat era înainte altfel. Eu m-am dat după el, după omu meu. Era deosebit și de băieții din Dubova și de cei din Ogradena.”

Tanti Ana nu regretă nimic. Uneori, la ceartă, soțul îi reproșa că ar fi putut ajunge avocat, dacă nu-i ieșea ea în cale, atunci la nedeie, dar amândoi știau că nu și-ar fi putut imagina viața unul fără altul.

”Nu regret nimic, dacă s-ar întoarce timpul și el ar fi în viață și eu, tot cu el aș fi, cred că mai mult l-aș iubi. Am fost de multe ori mai rea cu el și, vă mai spun un lucru, eu nu mă odihneam bine când dormeam cu el în pat, tot pe mâna lui dormeam și nu mă odihneam și-mi părea rău să-i spun, pe cuvântul meu, așa am

fost. Când a murit el, nici nu m-am putut plânge, mi s-a pus un nod în gât, două luni am strigat, am fost speriată și are 18 ani de când a murit. Eu am fost fată de la țară și el tot de la țară, că șapte clase a făcut la oraș, și mama lui l-ar fi dat mai departe... Mă mai înjura câteodată zicând că ar fi ajuns avocat, dacă nu era să ies eu la negeie..."

Sunt rare situațiile în care poți întâlni un om care să poarte încă atâtea amintiri emoționante, atâta dragoste și să le povestească cu un așa fior.

"Când povestesc despre el, simt că mă iau călduri, parcă-mi iasă văpăi din ochi, că parcă nu-mi vine să cred că au trecut anii. Eu am vrut să fac nunta de argint, o masă să numesc, dar n-am făcut din cauza neamurilor mele, că râdeau de mine. Habar n-aveau ei de treburile aștea. Ne-am vorbit că facem nunta de aur, dar a murit. Numai 48 de ani am trăit cu el. Mă laud cu ceva frumos, dar spun adevărul adevărat, cum ziceam și la ziar, nu știu dacă mă iubea baș ca mine. De gură eram eu mai bună, dar nu puteam altfel, că el era cam băut. I-a plăcut, trebuie să recunosc. A avut mare încredere în mine: plecam cu ansamblurile. Eu cânt muzică populară, dar n-aș fi putut să-l înșel. Dacă aș fi făcut-o, cred, ar fi fost în stare să mă omoare, dar eu n-am făcut-o, că mi-a fost frică de el, mi-a fost drag de el. Nimic n-am simțit mai drag pe lume decât bărbatul meu, pe cuvânt. Asta mi-a fost viața, acu abia merg."

Tanti Ana mai are un dar, pe lângă acela de a-și iubi atât de mult soțul. Are darul de a cânta. Este un rapsod popular cunoscut și premiat.

La viața mea nu aș schimba nimic, copiii nu mi i-aș lăsa să mă duc cu cântatul. Domn părinte știe. Am locul I pe țară de laureat și marele premiu. Eu nu mai pot să concurez la festivale decât ca invitată. Dar nu-mi pasă asta. Am locul II la Târgu-Jiu.

"Eu cântam de mică. Aveam un difuzor, dar mama zicea că nu-l bagă, că de răul meu o doare capul de cântat. Când se îmbrăcau dimineața cu opinci, pe mine mă scotea mama afară, că mai voiau să și vorbească, nu ca acuma, tragi numai cizmele și gata. Nu s-a gândit nimeni la cântat atunci, nu, nu, dar de doinit mi-a plăcut, bunicul meu, el a doinit frumos. Doamne, mi-s prea bătrână, m-aș dușe să ajung măcar până acolo, la televizor, și să-i trag o doină, care se cânta când oamenii arau și semănau, cu care cu boi :

*"Iaca cucu, lipăind, a lăsat puii plângând,
I-a lăsat lâng-o tulpină, să-i crească o mamă străină,
Și-a venit o turturea și a luat puii cu ea,
Și i-a dus pe arătură, să le gea mâncare-n gură.
S-a-ntors cucu la o vreme, și-a gășat puii cu pene,
Turtureauă ce-ai pofti, că tu mi-ai crescut puii?
Eu nimica n-oi pofti, numa-atunci când oi muri,
Să mă cânti tu cu puii..." Așa cântă Grigore Leșu care e moldovean."*

De la cântec, tanti Ana se reîntoarce la dragoste, de parcă inima și mintea nu-i pot sta departe prea mult de cel care încă înseamnă totul pentru ea.

*"Înainte să moară, era Mircea Radu, care umbla cu emisiunea **Din dragoste**. Eu îi ziceam: "Gheorghiiță, dacă era așa ceva când eram noi despărțiți, te chemam la Mircea Radu." La care el mi-a zis: "Poace ce chemam eu naince." Noi nu prea ne ziceam te iubesc, parcă mi-era rușine, cuvântul acesta mare nu-l spuneai la orice colț. Atunci el mi-a zis: "Întreb-o tu pe uina Toni, cât am suferit eu pentru tine, cât te-am iubit eu pe tine." La care eu i-am mai zis, stând lângă teracotă și el pe pat: "Și eu, n-am mai putut de dragul tău!" Asta după 48 de ani și, la două săptămâni, a murit...abia atunci i-am spus și-s mulțumită că am apucat să-i spun, fără să-mi dau seama. Lui îi plăceau doinele cu Ana, niciodată nu l-am invitat când cântam la biserică. Mă gândeam că mă face de râs la biserică, dar, de multe ori, dimineața și la sărbători, până nu se crăpa de zi, începeam să-i cânt câte o doină. Asta-i plăcea lui: „Ană, zorile se varsă...". Am compus ceva pentru el:*

*Drag mi-e primăvara, să trăiesc,
Tânără să fiu și să iubesc.
Primăvara-s nopțile mai lungi,
Sărutările-s mai dulci.
Să stai cu cin și-e mai drag afară,*

*Noapțile de primăvară,
Și să fie badea cu mustață,
Aș sta până dimineată,
Când se-ascunde luna după nori
Și roua cage pe flori.*

Asta am compus-o e, că mie îmi plăcea mustața lui.”

Ai zice că timpul ucide amintirile, că le face mai șterse, confuze, că le reduce la esențial, dar cu tanti Ana timpul și-a găsit nașul...ea își amintește bine și în detaliu și nu se sfiește să povestească și să înveșnicească această dragoste.

”Cea mai frumoasă întâlnire a fost când l-am cunoscut prima dată. Era tânăr, am văzut cum joacă și m-am topit după el. Dar toate întâlnirile au fost frumoase. Când mă întâlneam cu el în zonă, eram cea mai fericită. Sunt 18 ani de când a murit și 48 am fost împreună. Au trecut 66 de ani, am avut 19 ani la căsătorie, la 17 ani l-am cunoscut și el avea 16 ani. Pe Mitru l-am făcut cam la doi ani de la căsătorie, în 1959, și Ion, în 1962, la 42 de ani avut deja nepoți, pe Ani.

Mergeam la plimbare pe Cazane, de la Ogradena până la colțură. Acolo mă lua cu bicicleta. La nedei, ne plăcea și la noi și la Dubova, la baluri, la Ogradena. Acolo se făceau baluri frumoase. Atunci nu aveam telefoanele mobile, dar abia așteptam să mă duc la Mraconia, la Paul, la moară. Luam traista cu boabe, că el încărcă la lemne, la metrii, Le puneam pe mașini și în Cazane ne întâlneam, dar nu ne programam, doar speram să ne întâlnim prin Cazane. Ne ascundeam pe acolo, dar era cuminte. Nu toți băieții erau așa, unii voiau să-ți rupă ciupagu, să bage mâna-n sân. El era un băiat finuț, puteai să stai de vorbă oriunde. Purta mustață și pălărie, am avut om frumos. Arăta bine și la bătrânețe. Dacă l-am ales, am luptat pentru el, ca și el pentru mine. La Dubova erau și bărbați mai barbari...”

Tanti Ana are și memoria tradițiilor. A fost și a rămas persoana care știe cel mai mult despre trecutul și obiceiurile de pe clisură.

”Dintre tradiții, mi-aduc aminte că puneai busuioc pe prăgar, când venea domn părinte, și pe urmă îl puneai sub perină. De voi ai, de nu voi ai, cred că, dacă ți-era drag de vreunul, cu gândul la el, sigur îl visai. În noaptea de revelion, până

nu începea balul, unde era mai mare soba, masa lungă, taierele cu gura jos și acolo puneai: inelul, oglinda, piepcenul, puneai acolo, numărai și ridicai trei taiere. Dacă ridicai oglinda, ziseai că iei om frumos, dacă coleașa, unul flămândios, dacă piepcenul, unul încolțat. Ne dușeam pe la ferești și ascultam pe la Sf. Ion și dacă auzai "mai stai", însemna că mai stai fată, că nu ce măriți bine, dacă ziceau "du-te", atunci te măritai repede.

Eu am fost ultima mireasă care a purtat poale la nuntă, costum popular. După care, s-a schimbat moda, nici mama nu a vrut altceva. Aveam poale albe, bluză și ciucurii din spate erau alb cu roz, verde, crem deschis, nu roșu. După căsătorie, trebuia să porți batic, dar eu n-am purtat, după care toți s-au luat după mine. Mai era un obicei, la nuntă, se făcea masa la fată, dimineață până în prânz, după-amiază se făcea la băiat. Se putea să nu fii chemat și la mireasă și la mire. Fata n-avea voie să se ducă, chiar dacă băiatul se ducea. Așa s-a întâmplat la o nuntă la Dubova și Gheorghiiț voia să mă duc cu el, dar mama nu a vrut. Eu m-am supărat, am zis că nu mă duc nici la joc. Noi muierele eram mai desconsiderate."

Despre iubirile din trecut și cele din viitor tanti Ana Rogobete are păreri clare.

"În trecut, cred eu, văd eu cu ochii, dragostea era mai curată. Nu era să vadă un genunche gol un băiat la o fată, era lucru mare să fie numai câta bluza cu volan. Mie mi-a făcut croitoreasa, că așa am vrut eu... Acum sunt sături de picioare goale, de piept gol. Și pentru un sărutat lupta un băiat, mă înțelegi, conducea o fată la poartă, o dată, de două ori...acuma sărutul nu e nimic, așa cred.

*Dragostea va fi tot dragoste și pe viitor. Am văzut undeva că scria că **dragostea e om sărac** și așa și este. Nu ți-e grijă nici de bogăția lui și nici de sărăcia lui, doar de persoana lui. Te mai duci și după ăla cu avere, să mai uiți de necazuri, dar dragostea adevărată e un om sărac, trebuie să ții de ea."*

Cât despre ce i-ar sfătui pe tineri pe tema iubirii, tanti Ana insistă pe iertare și pe discreție...

"Sfatul meu pentru tineri este să fie mai discreți, cu cât nu-ți arăți corpul să-l vadă care cum pe stradă, cu atât e mai plăcut. I-aș sfătui să fie mai cu respect, bărbații totuși mai sunt cum sunt, dar femeile se dezbracă de tot, am văzut la

nedeie. Noi mergeam cu țoalele ale bune, nu ca acuma cu țoalele rupte. Astea sunt ocazii, se luau ale mai frumoase mărgele, nu ca la un film sau o plimbare. Era mai frumoasă și mai scumpă o dragoste, erau și fete care se duceau cu unii și alții, dar nu umblau dezbrăcate. Și dacă ți-e drag cineva, chiar dacă greșește, îl mai ierți.”

ECUAȚIA IUBIRII

Persoana resursă : ANA ROXANA DUMBRAVĂ

Recuperator: ANA CACUCI

Ana Roxana Dumbravă are 52 de ani, o familie frumoasă și o poveste de dragoste care continuă romantic chiar și în prezent. L-a cunoscut pe actualul soț când era în anul doi la liceul sanitar din Arad. Venise în vacanță și își amintește perfect că a mers să cumpere pâine. La întoarcere, l-a întâlnit. Au intrat în vorbă și el a condus-o până acasă pe „ogaș”.

Înainte să o ia pe strada lui, a întrebat-o dacă ar vrea să iasă cu el la film și ea a fost de acord...Pe atunci nu puteai lua o fată de acasă fără să le ceri voie părinților și el așa a procedat. Întâlnirea a fost reușită, pentru că el era un tip foarte atent, delicat, nu prea îndrăzneț.

În vacanța aceea s-au văzut de două ori, el lucra deja... ea avea doar 16 ani. Pentru că terminase școala militară, el lucra în miliție și țineau legătura prin scrisori: scrisori înspre Arad, scrisori dinspre Arad. În general, se vedeau în vacanțe, la faimoasele baluri pe care le regretă și acum. Când s-au cunoscut mai bine, a aflat că el pusese ochii pe ea mai demult, la o nedeie și a așteptat o ocazie, deoarece amândoi erau plecați din Eșelnița la studii.

Ana își amintește zâmbind că prima impresie pe care i-a lăsat-o a fost că era foarte timid, dar ceea ce părea timiditate s-a dovedit a fi mult bun-simț:

“ Era genul de persoană care te făcea să te simți în apele tale, de aceea mi-a fost foarte ușor să discut cu el de la bun început.”

Era un bărbat foarte atent (ceva caracteristic acelor timpurilor): o cerea de la părinți, o lua de acasă și o aducea înapoi și era extrem de romantic.

“Totdeauna îmi aducea flori. Mi-aduc aminte că, și după căsătorie când lucra de noapte, mă trezeam dimineața că am toate oalele din bucătărie pline cu florile pe care le fura din parc și venea cu ele în brațe.”

Îi plăcea foarte mult la el că o făcea să se simtă în siguranță. Îi dădea sentimentul acela de apartenență, de casă, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Îi plăcea că puteau vorbi despre orice, fără reținere. La momentul acela, însă nu putea aprecia lucrurile la adevărata lor valoare, oricât de frumoase și de firești erau.

“ Nu am înțeles eu foarte mult ce mi se întâmpla atunci, la vârsta aceea. Nu am realizat ce e iubirea. Când ești tânăr, ești un pic cam imatur ca să știi ce înseamnă iubirea cu adevărat.”

S-au căsătorit repede (ea a împlinit 18 ani în martie și pe 27 iulie a avut loc cununia), deoarece primise reparație la Reșița și el știa că o poate aduce aproape de casă, dacă este soție de milițian. Diferența de 7 ani dintre ei nu a contat nici atunci și, cu atât mai puțin, acum.

Au avut o viață frumoasă : mergeau la film, la cinematograful din Orșova unde se aduna tot tineretul, mergeau la restaurant unde erau bine tratați, pentru că toți îl cunoșteau, căci, pe vremea aceea, meseria de milițian îți conferea un anumit statut social.

Problemele pe care le-au întâmpinat în relație au fost acelea pe care le întâmpină orice cuplu la început : găsirea propriului drum, găsirea echilibrului.

“Venind din familii diferite, e clar că ai o educație diferită. Viața mea anterioară era altfel. A fost foarte greu, la început, să echilibrezi balanța și să găsești o modalitate, să îți calea de mijloc. E foarte greu până ajungi să te cunoști în postura de cuplu. Eu eram un pic imatură. Abia acum îmi dau seama ce implică o căsătorie cu adevărat. A fost și un pic de noroc. De multe ori, când am avut dificultăți, nu am renunțat nici unul, nici altul, a fost valabil pentru amândoi.”

Întrebată ce regrete are, Ana Dumbrovă a răspuns simplu și frumoșii-i ochi verzi s-au umplut de lumină :

“ Regrete nu pot să zic că am. Dacă aș da timpul înapoi, cu siguranță nu m-aș mărita la 18 ani. Cred că aș mai copilări până la vreo 25. E tardiv pentru regrete la vârsta asta. Am o căsnicie care, slavă Domnului, merge. De asemenea, aș fi un pic mai echilibrată, dacă aș avea gândirea de acum. Tinerețea aduce și foarte multă impulsivitate. Când ești tânăr, ești vulcanic, pe parcursul anilor, te domolești și atingi echilibrul. E frumoasă dragostea, dar încrederea și respectul fac o relație să dureze.”

Nu s-ar fi văzut căsătorindu-se cu altcineva, nici dacă ar fi ales să o facă mai târziu. Soțul ei rămâne cea mai bună alegere, pentru că a tratat-o bine și pentru că nu au fost între ei niciodată gesturi agresive așa cum auzea că se întâmplă în alte cupluri. În plus, au făcut multe împreună: au crescut doi copii frumoși și cuminiți, care sunt cea mai mare realizare, au adunat și lucruri materiale, căci au lucrat în Italia, dar nu le-a văzut niciodată ca fiind prioritare.

“Pentru mine nu atât lucrurile materiale fac, cât familia în sine. Întotdeauna am considerat că m-am dezrădăcinat când am plecat în străinătate. Am suferit enorm când am plecat și am stat acolo. Am considerat că locul meu e acolo unde e familia. Când toată familia a fost unită în Italia, m-am simțit bine. În momentul în care o parte ne-am întors acasă, în România, pe motive diverse, am simțit că s-a rupt ceva. Tot timpul am considerat că locul meu e acolo unde e familia, nu casa, cu toate că rădăcinile îți rămân acasă.”

Rememorarea acestor amintiri, a acestor evenimente îi trezește stări diverse, contradictorii chiar și o face să filozofeze în legătură cu ideea de relație.

“Când povestesc despre relația noastră, mă simt nostalgică, amuzată. Trec prin amintiri pe care le-am uitat sau pe care le-am ascuns în adâncul sufletului, amintiri pe care le bagi într-un sertar al inimii și le lași acolo. Simt bucurie, nostalgia acelor timpuri frumoase, dar și foarte grele, nu neapărat din punct de

vedere al relației. Orice relație are sușuri și coborâșuri. Nici în telenovele nu e perfect. Important e să găsești echilibrul, să existe comunicare. Dacă lucrurile nu sunt clare, firul se rupe, iar firul înodat de prea multe ori...”

Rugată să compare poveștile de dragoste din trecut cu cele din prezent, devine serioasă și i se citește o ușoară revoltă în glas.

” În primul rând, noi nu eram așa de liberi în gândire. Acum mi se par tinerii un pic superficiali în relațiile pe care le au. Văd cupluri care stau ani de zile împreună, fără să-și creeze o legătură solidă prin căsătoria legală. Nu mai vorbim de aceea religioasă, că nu știu câți tineri se mai duc la biserică. Părerea mea că tocmai acesta este lucrul fundamental într-o căsătorie. Stau în relații, nu vor să facă copii și pe mine lucrul acesta mă dezamăgește.

Pe vremea noastră, nu era așa. Eu, de exemplu, am avut un gol în suflet că nu am fost căsătorită în biserică. În perioada comunistă, cei care lucrau în poliție nu aveau voie să intre în biserică. A venit preotul și ne-a căsătorit acasă. Visul meu a fost să-mi văd fata mireasă în biserică, dacă eu nu am putut fi. Am vrut s-o facem la 25 de ani de căsătorie, dar soarta nu ne-a permis. Am avut o problemă de sănătate atunci și soțul a zis să o lăsăm pentru 50 de ani de căsnicie. Căsătoria în biserică are o sens aparte, înseamnă foarte mult pentru un cuplu creștin.”

Deși crede că diferența dintre generații este o realitate care va rămâne mereu valabilă (întodeauna mentalitățile se vor schimba, vor exista lucruri pe care cei tineri nu le vor înțelege ori pe care cei bătrâni nu vor să le înțeleagă), știe că sfaturile cuiva cu experiență pot face bine.

”Pe tinerii de azi îi sfătuiesc să se gândească foarte bine înainte de a face pasul, căsătoria nu-i o joacă. Trebuie să se asigure că e o relație care o să dureze, ca, la primele bătăi de vânt, să reziste. În timpul vieții, o să fie multe și, dacă nu știi să fii ponderat, nicio relație n-o să dureze. Din păcate, nu cred că dragostea în sine e suficientă pentru o relație.”

Venind vorba despre tradiții legate de căsătorie, Ana Dumbavă își amintește de busuiocul pe care îl aducea preotul când umbra de Bobotează. Fetele îl puneau sub pernă ca să-și viseze ursitul, dar ea nu a visat nimic, în niciun caz, nu pe viitorul soț. Mai era și tradiția cu călcatul pe picior în biserică. Soțul care îl călca primul pe celălalt ar fi urmat să conducă familia...la ea nu a fost cazul și, dacă s-ar fi cununat în biserică, nu ar fi făcut-o decât, poate, din greșeală.

Finalul conversației face spiritele mai nostalgice, dar la fel de sfătoase...

”Sper ca relația mea să continue până la adânci bătrâneți, cu voia lui Dumnezeu, să fim la fel de echilibrați ca până acum. Soțul meu a rămas un romantic. Și în ziua de azi mi-aduce flori. Chiar acum, când a tăiat trandafirul din fața casei, ultimii boboci de trandafiri mi i-a dat mie și sunt aici în sufragerie, lângă mine. Mă trezeam deseori în pat cu câte un trandafir pe pernă. Deși avem 34 de ani de căsătorie, îmi face încă declarații de dragoste. Eu am fost cea reținută, așa a fost felul meu, nu toți ne putem exprima în cuvinte, mai degrabă m-aș exprima în scris decât să spun cuiva ceva... nu că nu i-am spus niciodată, dar mai rar. Le doresc copiilor mei să ajungă la vârsta noastră cu satisfacțiile pe care le avem noi ca părinți și soți.

În același timp, mi-aș dori, ca tineretul să se schimbe un pic, pentru că am senzația, fără să generalizez, sunt și copii cuminți, că vezi lucruri urâte care înainte nu erau ori nu știam noi de ele. Tinerii din ziua de azi să aștepte să se maturizeze suficient, înainte să-și creeze o familie, să o facă cum trebuie și pentru toată viața...asta ar fi ideal, căci căsătoria în biserică e o binecuvântare.”

Și, cum Ana Dumbravă nu este doar asistentă, ci și poetă, și-a sintetizat credința despre iubire într-un catren denumit sugestiv ”Ecuția iubirii” :

Când toamna-mi plouă-n șoaptă petale pe obraz,

Iar anii își lasă-n trup eternul tatuaj,

Sub cerul înstelat visa-voi liniștit,

Iubirea cea albastră ce timpul a împletit.

ERAM CEA MAI FERICITĂ, DACĂ TRĂIA ȘI EL...

Persoană resursă: ELVIRA CĂNICEANU

Recuperator: ALEXANDRA STARCEVICI

Fiecare poveste are începutul ei, fiecare povestitor are felul lui de a-și începe povestirea. Unii încep direct cu povestea lor de dragoste, sărind peste alte perioade ori revenind mai târziu la ele, alții o fac cronologic ca niște adevărați cronicari.

”Mă numesc Căniceanu Elvira și sunt din comuna Ogradena Nouă. M-am născut în 1949, pe mama a chemat-o Drăghina și pe tatăl meu Eduard. Tata a rămas cu doi băieți, iar mama mea cu un băiat, pentru că tatăl lui a murit pe front. S-a împreunat cu mama și, din căsnicia lor, m-am născut eu și sora mea.”

Când ascuți povești de dragoste din trecut, ai, de multe ori, impresia că pe atunci era simplu: oamenii se vedeau, se plăceau, se căsătoreau și viața de familie curgea netulburată de nimic...

”L-am cunoscut pe soțul meu în aceeași comună, el era mai mare cu trei ani. Ne-am căsătorit am lucrat și la pământ cu socrii mei împreună, părinților noștri le-a fost drag de noi. După aceea, am intrat la întreprindere, unde am lucrat la cazane, iar el a lucrat cu socrul meu la șantierul naval. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am trecut peste toate. Am născut două fete: Ani și Ionela, care s-au căsătorit și am trei nepoate cu care mă mândresc.”

Ori poate doar oamenii erau altfel: mai buni, mai răbdători, mai sinceri, mai înțelegători... Soțul doamnei Elvira, cu siguranță, a fost un om bun, de familie, înțelegător care o ajuta cu animalele, după ce venea de la serviciu ori se întorcea de la fotbal. Viața lor a fost armonioasă și pentru că părinții nu au fost împotriva, iar socrii au iubit-o mult.

”Era un om bun, înțelegător, era un om de familie, mai ne părăsea, se ducea la fotbal, se ducea cu Ani și cu Ionela. Venea acasă, mă ajuta la vite. Părinții noștri nu au fost contra, le-a fost drag. Socrii mei m-au iubit, părinții mei l-au iubit pe el și am mers cu ajutorul lui Dumnezeu, ușor înainte.”

Toate poveștile de dragoste au problemelor lor, mai mari sau mai mici, dar adevăratele povești de dragoste se plâng doar de despărțirea provocată de ”plecarea” unuia dintre cei doi.

”De-a lungul vieții, după ce ne-am împreunat, am întâmpinat și greutăți. Când am zis că trăim mai bine, atunci soțul meu m-a părăsit și am rămas cu fetele. Mulțumesc lui Dumnezeu, să-mi dea sănătate să pot să-mi duc crucea mai departe.”

Timpul nu șterge amintirea unei povești fericite, dar o face și mai frumoasă în inima celui ce o povestește...

”Nu am regrete, doar pentru că ne-a părăsit soțul meu. Relația mea cu soțul meu a durat 30 de ani. Aceasta înseamnă iubire. Când povestesc despre el, nu mă simt bine, eram cea mai fericită dacă trăia și el...la viața mea, dacă aș putea, aș da timpul înapoi.”

Vorbind despre iubirile din trecut, doamna Elvira pleacă cu gândul într-o lume mai frumoasă ca cea de azi: cu oameni și tei, fântâni și povești...

”În trecut, poveștile înainte erau frumoase, ne adunam, aveam un bunar, unde erau doi tei frumoși, acolo ne împreunam copiii, femeii, bărbați. Unul spunea o poveste, altul o glumă și trecea timpul foarte bine. Erau mai frumoase decât cele de azi.”

Întrebată despre tinerii de azi și din viitor, doamna Elvira este optimistă. Crede că respectul, frica de Dumnezeu și iubirea sunt răspunsul.

”Pe tinerii de azi i-aș sfătui să fie mai cumiți, mai înțelegători, să respecte lumea și, cu dragoste și cu frică de Dumnezeu, să meargă înainte. Și în viitor oamenii vor iubi cu siguranță... când e dragoste și iubire și le e drag unuia de altul, totul se face frumos.”

ÎNALTĂ ȘI SLĂBUTĂ CA O TRESTIE...

Persoană resursă: PARASCHIVA VĂLUȘESCU

Recuperator: ANGELO- ALEXANDRU COCOANĂ

Era toamna anului 1973 când două tinere au venit pentru prima oară în Eșelnița. Aveau doar 20 de ani. Nu auziseră vreodată de această localitate până în vară, după absolvirea celor 5 ani de studiu în cadrul Liceului Pedagogic, Drobeta Turnu Severin. Având aceeași medie de absolvire, au fost titularizate amândouă pe posturi de educatoare.

Dimineața, mergeau la grupele de copii, care erau foarte numeroase (fiecare având câte 43 de copii), iar după-amiaza, și-o petreceau mereu împreună cu gazda: o femeie de 70 de ani. Abia așteptau să vină seara să meargă la Căminul Cultural, unde era și biblioteca și se întâlneau toți tinerii.

În comună, erau foarte mulți tineri care socializau în cadrul bibliotecii: unii citeau, alții împrumutau cărți pe care apoi le returnau, jucau șah sau repetau cei care erau în formațiile de dansuri populare. De asemenea, soliștii amatori își exersau talentul în fața celorlalți. Tot aici erau și mese de tenis. Era un sport foarte îndrăgit de tineri.

Într-o seară de octombrie, una din educatoare, înaltă și slăbuță ca o trestie (care știa să joace tenis de masă) a jucat o partidă cu un tânăr la fel de slăbuț și înalt și "l-a bătut". El avea 24 de ani și era tehnician silvic. Ulterior tânărul a motivat că, din gentilețe, a lăsat-o să câștige.

Acel moment a constituit scânteia care a declanșat iubirea celor doi tineri. Se întâlneau aproape în fiecare seară la bibliotecă, el o conducea până acasă și vorbeau mereu. A trecut mult timp până când tânăra i-a dat voie să o țină de mână și mai mult până la primul sărut. Tânărul era foarte romantic. Un fapt ce a impresionat-o profund pe domnișoara educatoare a fost acela că, deși era iarna, zilnic, îi aducea câte un buchet de ghiocei din pădure.

Tânărul a cerut-o de soție și au făcut o logodnă în familie. La 1 Martie, odată cu sosirea primăverii, cei doi tineri s-au căsătorit și sunt împreună de 46 de ani.

Prietenia, iubirea, respectul, mai întâi, apoi cele două fice minunate de care sunt mândri precum și nepoțelul pe care bunica îl alintă "iubirea vieții mele", i-au unit pe cei doi tineri și așa vor fi cât timp le-a mai rămas, Ei, bunicii mei...

NUMAI PENTRU CE NU VREI NU AI TIMP...

Persoană resursă: D.T.

Recuperator: IORGOS CACUCI

Povestea de dragoste a Mariei Costescu nimeni nu știe când și cum a început. Se comporta normal pentru cei 20 de ani ai săi...lucra deja, cum era pe atunci, lucra la drumuri, era drumar, iar el, Aurel, era șofer.

În ziua aceea, pleca la oraș să-și facă radiografie la o mână care o durea. Nimeni nu credea altceva, nimeni nu bănuia altceva, cu atât mai mult cu cât bărbatul cu care a ales să fugă nu o băga în seamă public, nu o invita la joc, nu îi vorbea. Probabil se întâlneau la lucru (la scurt timp, el s-a mutat la spital cu serviciul, tot ca șofer). Acolo vorbeau, acolo au început să se iubească, acolo au stabilit să se evite public ca să nu se dea de gol. Oricum ar fi fost, era clar că el o aștepta în acea zi. Planul fugii îl ticluiseră împreună: ea mergea la spital la raze, el lucra la spital..

Sora ei mai mică a dus-o la autobuz, în Plavișevița. Stația era în centrul satului. Acolo erau o fântână, biserica, consiliul și se întâlneau toate străzile.Erau două autobuze: Moldova Nouă și Eibenthal. A venit o vecină să o roage, dacă tot face drumul până la oraș, să-i cumpere și ei niște coli albastre ce se puneau la geamuri vara ca să fie răcoare în casă. Maria a luat cei 3 lei ai vecinei și i-a promis că-i face acel mic serviciu. Nu avea la ea decât o plasă.

La plecarea autobuzului, vecina i-a spus sorei secretul: Maria va fugi cu Aurel. Se întâlnesc la spital... Vestea era prea mare, ca să mai facă analize: de unde știa vecina și de ce familia nu avea habar, de ce vecina i-a făcut jocul și i-a cerut acel serviciu...

Erau, cu adevărat, un cuplu frumos...el era unul dintre cei mai frumoși băieți ai satului, dar acest lucru nu a fost suficient pentru ca mama Mariei să fie de acord cu căsătoria. După căsători, locuia în același sat cu familia ei, dar nu se vizitau. Împăcarea a venit la nașterea primului copil. Nu putea naște, se chinuia și soțul s-a dus după mama ei să vină și să o ierte...

Viața la socrii a fost dură: soacra era o femeie foarte curată și pretențioasă, de aceea Maria spunea mereu că ea i-a fost cel mai bun dascăl într-ale gospodăriei.

Nu s-a bucurat prea mult de dragostea și frumusețea alesului inimii, pentru care a renunțat la familie, la prejudecățile acceptate de lumea de atunci, deoarece el a murit tragic într-un accident de mașină și a lăsat-o văduvă cu 3 copii, înainte de 30 de ani.

Maria Costescu a murit în ianuarie 2020 și nu a mai apucat să-și spună singură povestea de dragoste, deși ar fi avut multe de zis, pentru că era un om vesel, optimist, creativ, plin de spirit și cu o filozofie de viață unică. Memoria noastră este păcătoasă și șterge chiar și lucrurile pe care le-am vrea păstrate veșnic, dar un adevăr, pe care Maria Costescu îl propovăduia în semn de lecție, dar și reproș subtil, era :”*Numai pentru ce nu vrei nu ai timp!*”

A crezut mereu în dragoste și îi sfătuia pe cei văduvi, singuri sau divorțați să își găsească ”*ortac, pentru că, la bătrânețe, copiii nu te mută de la umbră la soare*”...

IUBIREA ERA FRUMOOOASĂ...

Persoană resursă: MIHAI CRISTEA

Recuperator: ISAC RADU

Mihai Cristea are 63 de ani și nu vorbește prea mult, deși ar avea multe de spus despre dragoste, căci se pare a iubit în viața lui.

Povestea de dragoste cu soția sa a început prin 1974-1975, din întâmplare, așa cum se întâmplă de multe ori în existența noastră, întâmplare pe care, din motive știute doar de el, nu dorește să o detalieze.

Probleme au fost încă de la începutul poveștii; părinții s-au opus pe motiv că domnul Mihai, deși avea o situație bună, era, după cum declară, ”mai brunet, mai închis la culoare.” În plus, îi plăcea dragostea și mai avea și alte femei pe lângă marea sa dragoste: ”îmi plăceau mai multe...nu pot să număr”. Dar se pare, indiferent de situație, și-a păstrat iubirea pentru soție: ”dragostea rămâne pentru a bătrână”.

Are un singur regret, după o viață în care a iubit mult, că nu a făcut mai mulți copii. Se simte sincer când povestește și ar dori să rămână același, dar să-și mai trăiască o dată tinerețea, fără să schimbe ceva la acei ani: ”să dau anii înapoi nu se poate, dar mi-ar plăcea să retrăiesc tinerețea mea, să fiu tot persoana care am fost...”

Consideră că poveștile din trecut ”erau mai frumoase, mai simpatice, mai amoroase” și îi sfătuiește pe tinerii de azi să-i urmeze exemplul și să iubească la fel de mult.

UNIȚI ÎN DRAGOSTE PÂNĂ LA MOARTE...

Persoană resursă : MARIA PEPTAN

Recuperator: ANGELO-ALEXANDRU COCOANĂ

Mă numesc Maria, am 68 de ani și am trăit cea mai frumoasă poveste de dragoste. Fiecare poveste de dragoste începe cu ”ne-am cunoscut...”.

Într-o zi de vară, l-am văzut pe cel de care m-am îndrăgostit, jucând fotbal pe terenul din comună, împreună cu colegii mei de liceu. După terminarea meciului, colegii mei ne-au făcut cunoștință și...da, a fost dragoste la prima vedere.

Ce mi-a plăcut la el, deși abia ne cunoscusem , a fost sufletul lui. Avea cel mai curat suflet și așa a rămas toată viața.

Am încercat apoi să ne cunoaștem și am devenit prieteni. Cu pași înceți și mână în mână, am devenit iubiți. Totul a fost frumos până au aflat părinții mei. Am avut niște părinți buni, minunați, care ne-au crescut și educat frumos, dar care au încercat să ne ofere ce nu au avut ei la viața lor. Prietenul meu lucra în comună ca director la Căminul Cultural, era oltean și nu avea casă, iar mama își dorea pentru mine un băiat din comună și cu casă, așa că a spus NU din prima relației noastre.

Cu toate problemele, noi am continuat să ne iubim, să luptăm pentru dragostea noastră. Deși locuiam în aceeași comună, nu ne puteam întâlni, mama având "spioni" peste tot. Cel mai de temut spion fiind sora mea care ne însoțea la micile escapade și apoi "ne turna la șef", așa că ne scriam zilnic scrisori de dragoste, "poștașul" fiind un coleg de liceu, iar cartea de istorie era mapa de scrisori.

Povestea noastră de dragoste era sinceră, curată, frumoasă și speram (cum se spune "speranța moare ultima") că va veni ziua când părinții mei ne vor accepta dragostea și ne vor da "undă verde". "Și mâine e o zi" îmi spuneam și da...acea zi a venit după "lupte seculare" care au durat 5 ani și părinții mei au spus Da relației noastre.

A fost frumos, nu am nici un regret, nu aș schimba nimic, am trăit cea mai frumoasă poveste de dragoste cu cel mai bun și minunat om.

Hei, hei, hei, voi credeți că povestea nu a continuat? De bună voie și nesiliți de nimeni, ne-am unit destinele pe 28 februarie 1975. Cu acordul părinților, am pornit într-o nouă și frumoasă călătorie, numită CĂSĂTORIE, doar noi doi îndrăgostiți și fericiți.

Totul era frumos, ne iubeam, ne completam, ne răs fătam, dar simțeam că lipsește ceva ca să fim un întreg și acel minunat "ceva" a venit: fiul nostru. Eram și mai fericiți și împliniți, el umplând golul din sufletul nostru.

Povestea a continuat cu multe bucurii, realizări, cu mici supărări, ele fiind sarea și piperul, căci așa e viața cu bune și rele. Anii au trecut, iar în frumoasa și fericita noastră familie a mai venit un membru: soția fiului nostru. Și cum timpul nu stă-n loc, a apărut și "prâslea" - nepotul nostru, el fiind steluța care ne luminează viața și sufletul.

Povestea mea, povestea noastră de dragoste a durat 45 de ani, până când omul drag, cu care am pornit la drum, omul cu suflet bun și blând, a pierdut lupta cu viața și a plecat la ceruri. Te iubim, te iubim, te iubim și nu te vom uita niciodată, tată și soț și bunic minunat.

Viața își urmează cursul, acum eu merg alături de copiii mei, averea mea, dar trăiesc din amintiri – "amintirile sunt clopote de cristal care bat la poarta uitării".

Poveștile de dragoste înainte, în urmă cu 45 de ani, cazul meu, erau sincere, frumoase și nu luau sfârșit la prima adiere de vânt. Tinerii de azi sunt frumoși la chip și suflet, dar nu prea acceptă sfaturi.

Și totuși există iubire, și ar trebui să gândească de două ori înainte de a porni la drum în acea călătorie numită ”căsătorie”. Va fi soare, poate ploi, nori și fulgere, dar să nu uităm că după ploaie apare curcubeul și dacă vrem, întotdeauna dragostea învinge.

Eu, Maria, am trăit cea mai frumoasă poveste de dragoste, am iubit și am fost iubită, am primit dar am și dăruit, am fost protejată, am fost răsfățată, am fost mică, am fost mare și timp de 45 de ani cel mai minunat om de pe pământ, cu suflet bun și curat m-a iubit.

Toate poveștile de dragoste au un sfârșit, chiar dacă doare, chiar dacă nu acceptăm, viața nu iartă pe nimeni.

U.P.D.P.L.M – Uniți în dragoste până la moarte!

”Trăim în grabă și nerăbdători

Zburăm prin timp ca pasărea prin ceață,

Atât de iute încât de multe ori

Alunecăm alături de viață.”

ȘI DRAGOSTEA NOASTRĂ CONTINUĂ...

Persoană resursă: NADIA DESPOTOVICI

Recuperator: COSMIN-FELICIAN DESPOTOVICI

Era o zi frumoasă de primăvară. Am plecat cu un grup de fete să ne plimbăm prin parc în Drobeta Turnu Severin. Din întâmplare, am zărit un băiat chipeș, care mi-a furat inima din primul moment. După întoarcerea din parc, m-am gândit toată ziua la acel băiat. Ne-am întâlnit din întâmplare și a fost dragoste la prima vedere pentru noi.

A doua zi, speram să-l reîntâlnesc în parc, dar nu s-a întâmplat acest lucru. A mai trecut o săptămână și apoi m-am reîntâlnit cu acel băiat, care îmi dăduse acei flori ai dragostei pure și adevărate.

Mi-am făcut curaj să merg la el și să facem cunoștință. Când m-am apropiat de el, m-am rușinat și el a început să zâmbească. A întors mâna și a întins-o spre mine să facem cunoștință. Ne-am prezentat și a fost momentul de început al relației noastre.

Am început să ne cunoaștem mai bine, să vorbim, să ne întâlnim în oraș și cu timpul am reușit să fim împreună. După o perioadă, am mers să ne cunoaștem familiile și apoi ne-am unit destinele. M-am mutat în Eșelnița alături de soțul și familia lui.

Din relația noastră, au rezultat doi copii frumoși care ne-au umplut inimile de bucurie și fericire. Povestea noastră de dragoste a fost și este foarte frumoasă. Totul este perfect în familia noastră și dragostea noastră continuă.

Nu am regrete față de povestea de dragoste, pentru că suntem fericiți, mă simt bine împărtășind povestea noastră de dragoste, de fericire.

Înainte poveștile de dragoste erau mult mai sincere și mai frumoase și le-aș dori copiilor noștri să trăiască povești ca ale noastre de dragoste. Cred că într-o poveste, care durează mulți ani, sinceritatea este pe primul loc și mi-aș dori ca și tinerii de astăzi să trăiască povești de dragoste frumoase, sincere.

POVEȘTI DE DRAGOSTE ÎN OGLINDĂ

Prof. DORINA MURARIU

Acestea sunt poveștile de dragoste trăite de părinții mei, povești frumoase, chiar dacă au avut și o notă de tristețe...

Pentru mama adevărata poveste de dragoste a început târziu, când, poate, nici nu o mai aștepta și nu se mai aștepta.

S-a născut la începutul veacului trecut, așa că existența i-a fost marcată de cele două războaie mondiale. La vârsta adolescenței, când viața și sufletul nostru sunt pline de visuri, Mama a rămas orfană de ambii părinți și a trebuit să-i crească, împreună cu bunica maternă, pe cei trei frați mai mici, dintre care unul abia venit pe lume.

Nu a avut o viață ușoară și a luptat din greu cu un destin potrivnic și cu ororile războiului. A muncit, mai bine zis, a trudit, dar, în cele din urmă, a ieșit deasupra nevoii. Cu câtă școală a izbutit, nu cu câtă și-ar fi dorit să facă, s-a angajat ca secretară la Căile Ferate și aceasta a devenit meseria ei pe viață.

Când l-a cunoscut pe Tata, ea depășise cu mult vârsta maturității și era considerată, la vremea aceea, ”fată bătrână”, căci avea 36 de ani.

Tata numai ce venise de pe front și încerca să-și facă un rost în viață luptând și el cu un destin potrivnic. Provenea dintr-o familie înstărită de pe Valea Almăjului. Terminase cu brio Liceul ”Traian Doda” din Caransebeș și visa să devină medic. Dar părinții nu i-au susținut visul, căci nu s-au îndurat să se despartă de un lanț de pământ sau de cinci oi, dintr-o turmă întreagă, pentru a-i plăti taxele de școlarizare.

Neavând de ales și cu aripile frânte, a plecat să-și facă serviciul militar undeva, în Ardeal. Acolo a cunoscut o tânără învățătoare frumoasă și cu numele frumos și emblematic : Ileana. S-a îndrăgostit, dar, și de această dată, visurile i s-au risipit grabnic și amarnic, deoarece a început războiul.

Cu arme și bagaje și visurile doar la purtător, a plecat pe front unde a trăit coșmarul războiului. Din tot trecutul lui n-a mai putut păstra atunci decât dorința de supraviețuire. Au fost ani grei, răi din care a ieșit cu gust amar și cu inima frântă. A încercat să meragă mai departe, căci nu mai putea să o ia de la capăt. S-a

mulțumit să facă, în funcție de nevoi și posibilități, o postliceală care i-a permis să se angajeze și să lucreze la CFR. A fost casier și, de pe această funcție, cu un spor de fidelitate și stabilitate, a ieșit la pensie.

Atunci și acolo a întâlnit-o pe Mama. S-au văzut, s-au plăcut și cred că relația lor s-a dovedit a fi un soi de pansament pus pe două suflete rănite, pe două vieți în derivă. Fără așteptări și tergiversări, cum se întâmplă în zilele noastre, s-au căsătorit și au intrat DOI într-o viață cu alte griji și nevoi.

Căsătoria s-a făcut după tradiție cu cununie civilă și religioasă, cu mire și mireasă în ținută aleasă, cu nași și nuntași și cu un ospăț pe cinste, căci Mama era o tare bună gospodină.

Familia pe care au întemeiat-o a fost binecuvântată și cu doi copii și, susținuți de sentimente alese, au reușit să treacă prin viață frumos, s-au bucurat de ce-au realizat, au înfruntat și relele și bunele împreună, mai bine de treizeci de ani.

Visul și povestea lor s-a încheiat trist când Mama a plecat la cele veșnice brusc. Rămăs singur, Tata s-a îmbolnăvit de inimă rea și a încercat să dreagă busuiocul preocupându-se ceva mai mult de sănătatea lui. Așa se face că a devenit foarte strict cu respectarea tratamentelor recomandate. De aceea, mergea tot la șase luni la Sângeorz Băi unde a avut parte, cred eu, de cea mai mare surpriză a vieții lui. Așteptând la coadă la medic, i s-a părut că aude, în spatele lui, o voce cunoscută. A întors capul și a recunoscut-o pe vorbitoare. Era o doamnă cam de aceeași vârstă, pensionară și ea, în care a regăsit iubirea lui "de-o vară", rămasă în urmă cu mai bine de 40 de ani. S-au revăzut cu bucurie și nostalgie și, pentru că erau pe picior de egalitate în acel moment, căci și ea își pierduse soțul și suferea din pricina singurătății, s-au bucurat nedisimulat și cu multă înțelepciune de magia momentului și de oferta atât de neașteptată a destinului. Chiar au hotărât să-și oficializeze relația și, în viața tatălui meu, s-a instalat elegant și discret o a doua tovarășă de viață.

Chiar dacă la început nu am privit cu prea multă bunăvoință relația, un pic mai târziu am fost în măsură să o apreciez, datorită tactului și determinării pe care le-a dovedit doamna și sentimentelor calde și sincere cu care ea a venit în familia noastră. Desigur, locul Mamei în sufletul meu nu l-a luat nimeni și nimic niciodată...

Tata părea a fi revenit la viață și chiar începuseră să-și croiască planuri de viitor, un viitor cu bătaie lungă, care să cuprindă cel puțin un deceniu. Dar n-a fost

să fie așa. Tata a plecat la fel de repede și neașteptat ca și Mama, în urma unei operații care, deși a părut ușoară, s-a dovedit a-i fi fatală.

Cred că a plecat cu sufletul împăcat, dar, în ceea ce-l privește, eu am rămas cu regretul că nu a apucat să se bucure pe deplin și până la capăt de visurile lui.

Înregistrând o asemenea experiență în arhiva mea sentimentală, eu mă mulțumesc doar să concluzionez, ca un adevăr de necontestat, că: "viața bate filmul!"

BĂIATUL ACELA O SĂ FIE SOȚUL MEU...

Persoana resursă: FLOARE PÎRVULESCU

Recuperator: MĂDĂLINA PÎRVULESCU

Pîrvulescu Floare are 65 de ani și, deși e la pensie de ceva ani, pentru oamenii din Eșelnița a rămas tot învățătoarea lor dragă și bună. Doamna Florica

este un om special, puternic și, chiar dacă ne-am putea-o imagina vorbind despre orice, e mai greu să o vedem în postura de femeie îndrăgostită ori povestind despre dragoste...

*”Povestea mea de dragoste, despre care voi vorbi, a avut loc în anul 1978, în luna mai. L-am cunoscut pe soțul meu la botezul unei colege, eram adunați toți la masă și, cam pe la mijlocul chefului care a avut loc, a venit Vali, că despre el este vorba, împreună cu încă un prieten. Mi-a plăcut la el eleganța cu care era îmbrăcat și faptul era foarte pedant. Cum l-am văzut, mi-am imaginat: **Băiatul acela o să fie soțul meu!**”*

Deși începută frumos, ca o poveste de film, relația lor nu a fost ușoară, deoarece părinții doamnei Florica s-au opus inițial.

”Povestea noastră la început a fost cu năbădăi, pentru că părinții nu au fost de acord. Ei voiau un băiat din sat, să fie aproape de ei, dar eu le-am explicat că n-o să fie nicio problemă, pentru că, dacă eu o să fiu bine, totul o să fie bine. Într-adevăr și ei și-au dat seama, după ani buni, că am avut dreptate. Alte probleme nu am întâmpinat în această poveste.”

Toți cei care au trăit povești frumoase de dragoste își amintesc perfect prima întâlnire, primele emoții, primul fior...

”Dimineața, după botez, eu trebuia să plec la Timișoara, la casa de modă unde aveam comandați o pereche de pantofi. Bineînțeles că, trebuia să merg cu fratele meu, dar, printr-o coincidență, el îl cunoștea pe Vali (la un raliu i s-a stricat mașina și a mers la service-ul unde lucra fratele meu). Am avut încredere să merg cu el la Timișoara. Pe tot drumul de la Sacu la Timișoara, mă tenta cu câte o țigară Kent, dar n-am fumât nici atunci și nici astăzi. Am ajuns la Timișoara cu bine, după multe discuții. Am parcat mașina și eu am mers să-mi ridic pantofii. După o oră, când ne-am dat întâlnire, l-am văzut de la distanță cu un buchet mare de trandafiri roșii...mi-a plăcut gestul, bineînțeles. Ne-am întors la Sacu cu mașina, m-a dus și la Veredin, unde eu lucram ca învățătoare și de atunci ne-am întâlnit și în alte dăți.”

În dragoste, se fac întodeauna sacrificii, ele arată măsura inimii noastre...

”La început ne întâlneam pe ascuns, fără să știe părinții. Abia după câteva luni, a venit cu un prieten și m-a cerut, nu de soție ci le-a cerut părinților acordul pentru relația noastră. Eu veneam de la Obreja, pentru că Obreja este satul meu de naștere, veneam cu trenul la Orșova să îl întâlnesc și le spuneam că merg la

serviciu. În perioada aceea, lucram la Verendin. Ei nu bănuiau nimic, aveau încredere în mine, abia după ce ne-am căsătorit, le-am povestit. Ne-am cunoscut în mai și, în vara aceea, Vali mi-a propus să mergem la mare. Eu nu aveam curajul să le spun părinților și am mințit că plec într-o tabără cu copiii și într-adevăr am plecat. Nu a știut decât fratele meu. I-am povestit, pentru că mi-am zis că, dacă se întâmplă ceva, să știe cineva din familie unde sunt plecată cu adevărat.”

Nu a trecut mult și a urmat o căsătorie cu omul pe care nu l-ar schimba cu nimeni și pe care l-ar mai alege o dată, dacă timpul s-ar întoarce la anii tinereții lor.

”N-am întâmpinat multe greutăți, pentru că părinții au fost destul de înțelegători și m-au acceptat, au zis că dacă eu sunt bine, ei sunt de acord. Deci povestea noastră de iubire s-a terminat cu o căsătorie. N-am regrete, dacă ar mai fi s-o iau de la început, tot pe Vali l-aș alege. Când povestesc despre el simt multă nostalgie, n-aș schimba nimic.”

Cum era iubirea în trecut, ce sfaturi are pentru tinerii de azi și de mâine...

”Cred că poveștile noastre de dragoste eram parcă mai frumoase față de cele de astăzi. Erau pe bazate pe iubire, nu pe interes.

Am învățat, în toată perioada de căsnicie, că toată această relație s-a bazat pe înțelegere, toleranță, mai mult din partea mea, pentru că Vali era un tip dintr-o bucată, eu fiind mai maleabilă...și uite că povestea noastră a durat vreo 36 de ani. Au mai fost și mici neînțelegeri, dar totuși, dacă a existat iubire, căsnicia a rezistat. Văd poveștile de dragoste ale tinerilor din ziua de astăzi și parcă nu mai sunt bazate pe iubire, sunt bazate pe altceva și din această cauză nici nu rezistă... văd foarte multe divorțuri și schimbări de parteneri.

Pe tinerii de azi i-aș sfătui să-și aleagă partenerul de iubire și să aibă o relație bazată pe înțelegere, sinceritate și pe iubire. Dacă nu există iubire, nu-și pot întemeia o familie, dar să primeze înțelegerea, sinceritatea.”

POVESTEA MEA

Prof. DORINA MURARIU

Poveștile de dragoste sunt cel mai bine spuse de protagoniștii lor și cine ar putea spune mai frumos o poveste de dragoste decât doamna de română a Eșelniței... Dorina Murariu.

Ar începe ca toate poveștile cu bine-cunoscutul „a fost odată ca niciodată...”, dar am trăit-o doar eu clipă de clipă și m-am bucurat din plin de ea...

Ea a început, cum spun bătrânii, exact atunci când i-a venit sorocul, nici prea devreme, nici prea târziu, în momentul cel mai potrivit al vieții noastre și am intrat în ea frumos și simplu, „fără griji și fără bani”, cum spune un vechi cântec.

Eu aveam 23 de ani, îmi terminasem studiile și îmi făceam apostolatul undeva, la țară, de unde veneam la sfârșit de săptămână la oraș ca să îmi încarc bateriile și să îmi revăd părinții. El era cu câțiva pași în avans, căci terminase stagiatura și lucra cu drepturi depline și cu dăruire ca inginer energetician, exact acolo unde și-a dorit.

Ne cunoșteam mai mult „din vedere”, căci venea adesea la un coleg de liceu, vecin cu mine. Prima noastră întâlnire a fost absolut întâmplătoare și banală, ocazionată de naveta cu autobuzul și de „un loc liber pe scaun”.

Cele ce au urmat au fost însă din ce în ce mai frumoase, ne-au acaparat, ne-au apropiat din ce în ce mai mult. Încet-încet ne-am descoperit și apropierea s-a făcut firesc și aproape magic și, din DOI, am devenit atât de frumos și de miraculos un NOI prea-plin de iubire.

Duminicile nu mai erau doar niște sărbători în calendar, ci adevărate sărbători ale sufletului nostru, pe care le așteptam cu o tot mai mare nerăbdare și le savuram din plin. Vacanța de iarnă din anul acela a fost cea mai frumoasă vacanță a mea. Sărbătorile s-au contopit într-o adevărată Sărbătoare a sufletului nostru și au fost pline de lumină și căldură. Revelionul și trecerea în noul an au fost un soi de poveste în poveste. Am sărbătorit apoi Sfântul Ioan și mai aproape: eram un Ion și o Ioana, DOI IONI POZITIVI, cum spuneau cei care ne cunoșteau.

Ne regăseam la fiecare sfârșit de săptămână cu tot mai multă dragoste și dor și timpul părea să treacă în zbor... A venit primăvara, anotimpul meu de suflet, și ne-a scos din casă la plimbări lungi în ceasuri de tăină.

Era luna mai. Trebuia să mă gândesc la un transfer mai aproape de casă, lucru greu de realizat la vremea aceea și la vârsta mea, când apropierea de părinți nu mai era justificată. Soluția găsită pentru rezolvarea acestei probleme a fost absolut neașteptată, dar inspirată: urma să ne căsătorim „în regim de urgență” și astfel erau înlăturate, fără doar și poate, toate piedicile. Zis și făcut!

M-am întors acasă în miez de noapte și le-am dat părinților vestea cea mare. A fost o surpriză și un prilej de bucurie și ne-au dat binecuvântarea lor, deși pe viitorul ginere l-au cunoscut abia cu o săptămână înainte de oficierea căsătoriei. Intuiția și încrederea au funcționat!

Tatăl lui, care-și pierduse tovarășa de viață cu câțiva ani în urmă și abia aștepta o prezență feminină în casă, și-a dat acordul fără nicio ezitare și m-a prețuit și iubit ca pe propria fiică.

De la vorbă până la faptă drumul a fost apoi scurt, simplu și firesc. Ne-am căsătorit în ultima zi a lunii mai, fără surle și trâmbițe și evenimentul s-a consumat discret, doar cu familia adunată la o masă festivă. Nu mi-am dorit și nu am fost îmbrăcată cu rochie de mireasă, căci, pentru mine, aceasta își are simbolistica sa și ea nu se mai justifica la momentul respectiv...Și verighetele le-am făcut abia după o lună, dar ceea ce a contat cel mai mult a fost încărcătura emoțională a evenimentului, perfecțiunea lui. Pentru atunci și pentru tot restul vieții noastre de cuplu au fost perfect valabile și aplicabile spusele lui Simone de Beauvoir în relația ei cu Jean-Paul Sartre:” Il me suffit à moi et je lui suffis!”

Povestea mea de dragoste a fost ceea ce a dat sens și valoare vieții mele și am trăit-o cu dăruire și sinceritate, cu pasiune și fidelitate, la cote înalte și îi mulțumesc lui Dumnezeu că a împlinit-o în destinul meu!

N-AM LĂSAT DRAGOSTEA SĂ SE STINGĂ...

Persoană resursă: LUCREȚIA BOROANCA

Recuperator: IORGOS CACUCI

Lucreția Boroancă are 49 de ani și l-a întâlnit pe cel mai frumos băiat, pe care l-a văzut vreodată, când era la liceu și chiulise de la o oră.

”Ne-am cunoscut prin luna mai, vara lui 1988. Eram la liceu în clasa a IX-a, în clasă cu Cati Duncescu, pe vremea aceea eram ca surorile. Cred că la o oră de istorie sau de geografie, ne-am hotărât să chiulim. Ne-am dus în piață. Cati a mea fuma pe atunci. Stând în piață, zice ea: ”Uite-l pe Tănăsică! Să-i cerem o țigare!” Eu nu l-am mai văzut în viața mea. Eram îmbrăcată în uniforma de liceu și, când l-am văzut că s-a apropiat, nu pot să-mi explic, mi s-a părut cel mai frumos băiat. La prima aruncătură de privire, m-a străfulgerat deodată, cu toate că în liceu eram curtată de colegi, cum e la liceu: mai ești invitată la un film la o prăjitură, atunci exista cofetărie.

Prima lui impresie despre mine atunci nu a fost la fel ca a mea. Eu fiind scundă, m-a considerat o fetiță de clasa a V-a, nu se gândea că va vorbi cu mine. Peste o săptămână, în perioada aceea, el a plecat de la șantier pentru a se angaja la Topleț. Atunci, ieșeam la ora 1 de la școală și m-am întâlnit cu el unde e BRD-ul acum (înainte era coafor și cofetărie). Ne-am întâlnit, am stat de vorbă, nu foarte mult. Ne-am oprit amândoi și am discutat și cred că următoarea întâlnire a fost de Sf. Ilie, la Eșelnița. Prin Cati, am ținut cumva legătura, că mai întrebam de el. La Sf. Ilie, de nedeie, am dormit la Cati. Nedeile începeau pe la 7 și jumătate. Era lume multă. Îmbrăcate elegant, voiam să mergem jos la nedeie, la joc. Când am ajuns, m-a văzut și mi-a spus: ”Să nu-mi spui că vrei să joci cu mine!”

Mi-aduc aminte că m-am întors de la joc, pentru că mi-am uitat ceasul acasă și, când m-am întors, am văzut că Tănăsică juca cu altcineva, era jocul început. Stând deoparte, a venit Marian Cherescu, cu care mă potriveau la joc, să mă invite. Am aruncat privirea înainte și am văzut că Tănăsică juca cu Dani, nu m-a deranjat deloc, cinste lui. Când s-a terminat jocul, m-a întrebat unde am fost,

că m-a căutat să jucăm împreună. De la jocul respectiv pot să spun că a început. Pe vremea aceea, jocurile nu durau mult, dar, dacă promiteai unui băiat că joci cu el, te țineai de cuvânt. Erau vreo cinci jocuri într-o oră. Abia te prindea vreun băiat, dacă chiar nu apucaii, refuzai băiatul și jucai mâine zi cu el.”

Când povestește, doamna Lucreția sau Cheța, cum o știe satul, are emoție în glas și bucurie în suflet. Simt că îi este ușor să se întoarcă în acel trecut ca într-o casă pe care o știe bine și pe care o vizitează des.

”Povestea noastră de dragoste, până să ne căsătorim, a durat cam 3 ani. Venea cu bicicleta la Dubova, sâmbăta, că era la lucru. Eu eram jos la parapet, la noi, la Dubova. Și mă uitam după un biciclist, adică după el. Îmi plăcea la el tot. I-am spus la un moment dat că-mi place la el și faptul că e crăcănat, felul lui de a fi ca om. Îmi părea un om mare, bine făcut...Mama nu mă lăsa să stau afară, m-auzea că stau la poartă și mă chema înăuntru, că s-a făcut târziu, așa era.

*Mă mai invita la spectacole, cumpăra bilete iarna sau toamna. Mă ducea înapoi la tușa mea Sofi, la apartament... fie iertată, că a murit! Ea și-a pus amprenta asupra mea ca fată, cum să gândesc și ce să vorbesc, cum să mă port cu un băiat și ce să accept la un băiat. Am citit foarte mult în perioada aceea și m-a ajutat enorm. Țin minte că am citit **Fata morgană**, primul meu roman de dragoste, și apoi **Dalida**. Am citit doar dragoste și aventură, dar mi-am sfătuit și fetele să citească. După întâlnire, el pleca pe jos, pe la 10-11 seara. Pe atunci, primeam scrisori și felicitări și de la alți băieți. Tușa Sofi mi le dădea. Tănăsică mi-a scris din armată, atunci eram la Dubova. Părinții mei au fost de acord cu relația. Țin minte că m-a întrebat mami ce voi face, dacă nu va fi bine între mine și Tănăsică. Și i-am zis că, dacă ne iubim va fi foarte bine pentru amândoi, sincer, nu știu de ce am zis atunci așa...Până să ne căsătorim ne întâlneam doar sâmbăta și duminica. El a plecat la armată apoi.”*

Uneori orgoliul poate umbri și cele mai frumoase povești de dragoste, dar nu le poate distruge, dacă iubirea e curată. S-au certat din motive care acum pari mici și ea i-a scris o scrisoare pe care a păstrat-o până acum, dar nu i-a dat-o atunci...

”Din jurnalul meu, o scrisoare care nu i-am trimis-o niciodată, dar a citit-o, deoarece soțul meu știe tot, n-am putut și nici n-am vrut să-i ascund ceva, căci îmi place adevărul. E de pe data de 4.04.1990. Eram certați, nu-mi amintesc motivul,

cred că voiam ca el să fie altfel. A venit din armată, cred că în martie. S-a făcut un bal aici, la Eşelnița, și atunci ne-am împăcat. M-a chemat afară.. Nici nu știu cu ce să încep:

”În mintea mea toate gândurile mi s-au spulberat, unul singur mă mai stăpânește, dar care, cred, nu o să fie dus la bun sfârșit. Dorul meu mă chinuie și nu știu până când. Am tot sperat să-l văd venind, dar n-a venit. Voiam cel puțin să-l văd din depărtare, chiar de n-am fi scos nicio vorbă nici unul, doar să-l privesc. Nu am puterea și nici curajul să-i spun în față tot ce simt acum și nu pot să-mi dau seama de ce... Au fost momente când nu l-am vrut deloc, dar acum, dacă l-aș vedea cu o fată m-aș simți, oarecum îndurerată. Astăzi toată ziua am fost indispusă și a spus mulți că mă vor face să râd, dar nu au reușit, decât o singură persoană poate să facă acest lucru, dar care, știu, nu va veni. Dar de ce nu am curajul, de ce nu am puterea să i-o spun? Sunt mai mult ca sigură că și-a luat gândul de la mine și, dacă cumva vorbește cu altă fată, eu le doresc tot ce e mai scump pe lume: fericirea...dacă eu nu am știut să mă bucur de fericirea ta. Cred că, dacă ai veni acum, în clipa asta, în care scriu, aș izbucni în plâns, ceea ce eu nu am făcut niciodată. Cu prima ocazia, în care ne vom întâlni, am să-ți mulțumesc mult pentru felicitarea care m-a mișcat foarte mult.”

A fost de 1 Martie, sincer, nici nu mă așteptam... ne-am împăcat, el m-a cerut, cam după 3 ani, prin 1990, eu aveam 19 ani și el 21 de ani.”

Au avut o nuntă frumoasă. Era ca un fulg de nea cu rochia făcută din dantelă din Siria. Era slăbuță și frumoasă...Nu regretă decât faptul că toate deciziile legate de nuntă au fost luate de părinți, cum era pe atunci...

”N-am regrete, s-a făcut nunta în mai, pe 5 mai, a venit la vorbire, la noi acasă. Pe 20 iulie, am făcut cununia la consiliu. Pe 12 august, s-a făcut logodna la mine la Dubova și, pe 26 august, am făcut nunta, zi în care eu completez în fiecare an în jurnalul meu, nu mă opresc niciodată. Am făcut 30 de ani de căsătorie, să avem în continuare cât o vrea Dumnezeu...”

Nu e ușor să povestești despre trecut, chiar dacă povestea, care trebuie spusă, e frumoasă și curge lin ca o apă curată de râu.

”Când povestesc despre tot, mi-e drag, pentru că au fost multe întâmplări nu doar ușoare, ci foarte grele, dar nu am putut, iubindu-l și văzându-l, să renunț la

el. Au fost și părinții care au intervenit, dar dragostea, pe care eu am văzut-o și am simțit-o, nu m-a lăsat să renunț. Numai cu bunul Dumnezeu am reușit. Așa cred eu. Nu sunt o înțeleaptă, m-am rugat tot timpul pentru înțelepciune, deoarece nu poți face lucrurile fără înțelepciune. N-am lăsat dragostea să se stingă deloc, nu sunt vorbe. Amintindu-mi întotdeauna ce a fost el pentru mine odată, am păstrat vie flacăra dintre noi, niciun alt bărbat nu mi s-a părut mai frumos ca el.

Soțul meu știe toate lucrurile acestea. L-am învățat să comunice, dacă nu comunică într-o relație, se destramă, nu trebuie să te ambiționezi. Eu îl lăsam în pace, după aceea, îl luam frumos și discutam până ajungeam la o înțelegere. Din partea mea nu am putut altfel, deoarece am zis că tată ca el nu mai găsec niciodată. Dacă nu e reciproc, nu-mi pare rău...asta este...Uite acum mi-a luat și mi-a ținut mâna! Nu cred că mai am ceva de schimbat. Din piatră l-am șlefuit, l-am făcut diamant.”

Cum era dragostea în trecut? Mai decentă...

”În trecut, erau poveștile de dragoste mult mai decente. Poate sunt de modă veche. Erau altfel, doar ne țineam de mână. Dacă m-a luat în brațe sub cojocul lui, era mult. Așa a fost. Erau și pe vremea noastră fete care au cedat, nu le condamn, e treaba lor. Din nou, îi mulțumesc tușei mele Sofi, care tot îmi spunea să citesc și, citind, am analizat mai mult unele lucruri.”

Citind și având și propria experiență de dragoste, nu a durat mult până când gândurile despre iubire i-au devenit filozofie:

- *În dragoste trebuie să trăiești cu speranța în suflet că va fi bine.*
- *Nu este de ajuns să iubești, trebuie să-ți aperi dragostea ca să nu regreți mai târziu.*
- *Să te simți iubit este una dintre nevoile fundamentale ale oricărui om: bărbat sau femeie.*
- *Atât iubirea cât și dragostea nu pot fi măsurate sau cântărite.*
- *Totul depinde de ce este în sufletul și-n inima unui om, bărbat și femeie deopotrivă.*

Pe tineri îi sfătuiește să aibă răbdare: *”Pe tineri îi sfătuiesc să nu se grăbească, să vadă din priviri, din gesturi, pe parcurs să vadă și să nu se piardă din grabă.”*

Ce speranțe are pentru viitor?

”Pentru viitor, mi-aș dori să revină la ce a fost dragostea. A fost mai frumos înainte...prea s-a digitalizat totul, nu e dreptate, valorile erau valori, se pierde tot. Noi ar trebui să fim înțelegători, prin blândețe, reușim, cu bunătate, poți să rezolvi tot.”

PAGINĂ DE JURNAL

09.12.2006, ora 19:00

Inima e mare,

Inima e tare

Nu am gândit nici eu

Că are atâta răbdare...

Cu bunătatea și cu dragostea,

Cu acestea mă hrănesc eu în ea.

Dacă n-aș avea credință

Și pe Dumnezeu pe buze,

Cred că nu aș fi eu...

Nu aș fi nimic fără bunul Dumnezeu.

DACĂ IUBIRE NU E, NU E NIMIC...

Persoană resursă: MOACĂ PETRU

Recuperator: AGRIGOROAEI VALENTINA

Povestea de dragoste a lui Moacă Petru (80 ani) pare inspirată dintr-o carte sau copiată dintr-un film vechi, fiindcă are de toate: suspans, dragoste, happy-end.

Și-a cunoscut persoana iubită în 1960, când era grănicer în comuna Oar, Satu Mare. Acolo era colectiv și multe femei și bărbați mergeau la câmp. Urmărindu-i cum lucrau, a văzut-o pe ea și a plăcut-o. Era foarte frumoasă. A avea 17 ani și o soră geamănă. Atunci i-a venit ideea cum să o vadă mai des, idee pe care le-a împărtășit-o și colegilor lui militari.

”Când le vedeți pe surorile acelea îmbrăcate la fel, care arată la fel, de nu le deosebești, să-mi spuneți în ce parte sapă, să mă duc și să mă fac că controlez echipa.”

A mai văzut-o apoi la film în Căminul Cultural. Felul în care povestește scena: concis, realist, cu fraze scurte, dă impresia că spune povestea altcuiva, aceasta dacă nu l-ar trăda emoția din glas și privirea luminoasă.

”Filmul era început. Eu ședeam pe o bancă...așa mai la distanță. Când a venit și s-a pus pe bancă, m-am uitat la ea. Am întrebat-o cum o cheamă, dar n-a vrut să-mi spună. Când s-a terminat bobina și s-a aprins becul, ea a văzut că e un militar lângă ea. S-a sculat și a plecat. A doua zi, eu am fost de serviciu la pichet, în foisor sus. Am văzut-o după cum era îmbrăcată. Am coborât jos din foisor și i-am zis că, pentru că nu mi-a spus ieri cum o cheamă, o voi duce la pichet. Ea a început să plângă zicând că nu a fost la film, că a fost sora ei geamănă. Apoi a venit și sora ei și am vorbit câteva cuvinte.”

Nici nu a fost nevoie de mai multe cuvinte. Îmbrăcat civil, s-a dus s-o ceară în căsătorie. A avut nevoie de traducător, familia fetei vorbea maghiară. La plecare, fata i-a dat întâlnire șoptit în capul satului. Lucrurile erau clare. Urma să fugă împreună cu trenul. El era îndrăgostit, dar și foarte hotărât: *”dacă ești, te iau, dacă nu, am plecat, nu mai stau.”*

Domnul Moacă Petre nu insistă pe momentul întâlnirii, pe emoția despărțirii de casă, de sat, de familie. Are însă clare în minte toate detaliile plecării, pe care le prezintă de parcă nu s-au petrecut într-o altă lume, mai frumoasă ca cea de azi.

”Eu m-am dus cu căruța cu militarul. Ea era acolo cu încă o prietenă de-a ei. Nu s-a dus singură și n-a luat-o pe soră sa geamănă, ci pe o vecină. S-a urcat în căruță, și-a luat rămas bun de la prietena ei și am plecat până la gară. Aici am luat bilet pe foaia militară, pe care am predat-o la Comisariatul din Orșova. Am spus Moacă Petru și un însoțitor; pentru ea nu am plătit la tren. La Oradea, am stat 4 sau 5 ore ca să venim spre Orșova, cu tren direct Baia-Mare – București, nu ca acum pe regională. Erau șapte, opt, zece vagoane. În gară se ferea de vecinii ei, să n-o întrebe unde se duce...pe urmă noi am venit spre Orșova. Am ajuns seara.”

La Eșelnița, părinții lui nu au fost de acord cu relația lor. Au considerat că ea era prea tânără, avea doar 17 ani, iar el 22. Dar nu a contat prea mult opoziția celor bătrâni. El era fericit cu soția lui drăguță și muncitoare. Timpul a arătat că a fost o alegere bună. Au trăit frumos și n-au avut probleme.

E greu să vorbești despre moartea persoanei iubite, cu care ți-ai trăit viața și le-ai împărțit pe toate, dar domnul Moacă Petre o face la fel de simplu și senin ca până acum.

”Povestea s-a terminat în 2011, la Florii. A căzut în biserică și a murit. Când povestesc despre ea, mă simt îndurerat. Îmi lipsește. Am rămas singur. Dacă nu aveam fata și băiatul, eram singur.”

Acum nu-și mai dorește nimic, poate doar să mai fie o dată tânăr de 20 de ani...și aceasta îl face să se gândească la tinerii de azi și la felul lor de a iubi.

”Cred că în trecut poveștile de dragoste erau mai adevărate ca acum. Exista iubire adevărată. I-aș sfătui pe tinerii din ziua de azi să se respecte mai mult și să iubească. Dacă nu e iubire, nu e nimic. Pentru viitor nu știu ce să zic.”

EL VOIA SĂ MĂ IA NEAPĂRAT PE MINE...

Persoană resursă: ROTARU MARIA

Recuperator: ROTARU-COMAN DARIANA

Rotaru Maria are 83 de ani și este născută în comuna Ogradena Veche. Povestea ei de dragoste este despre soțul ei pe care l-a cunoscut la 15 ani. Erau din aceleași din sat și făceau repetiții la dansuri populare împreună: călușarii și alte feluri de dansuri.

Dragostea lui a fost atât de puternică, că nu a contat vârstă, faptul că mai avea de făcut armata sau altele. A fost hotărât și a mers să o ceară. Ea își amintește cu drag episodul și-l povestește cu simplitatea unui suflet curat.

"Când am plecat pe 16 ani, atunci el tot de mine s-a ținut și a spus că el vrea să mă ia pe mine de nevastă, că-i place de mine, îi e drag de mine. Eu i-am spus că suntem prea tineri să ne căsătorim, că n-avem nici 16 ani. Pentru că mama și tatăl lui erau bătrâni, voia să se căsătorească mai repede și voia să mă ia neapărat pe mine. Eu nu am vrut să mă duc după om fără armata făcută, dar el susținea că face armata cu mine cât suntem căsătoriți și a fost de la Dumnezeu să fie..."

În acea vară au venit părinții lui la vorbire (întâlnire între cele două familii pentru a pune la punct nunta) și peste o lună s-au căsătorit. Nunta a ținut două zile: duminică și luni, pentru că așa se făcea atunci. Dimineața veneau nuntașii la mireasă cu steagul, veneau cumnații de mână și toată lumea era îmbrăcată în țoale românești. Și, pe neașteptate, tanti Maria reconstituie scena luării miresei în graiul de atunci.

"- Bună gimineața, cuscre! (Părinții mei erau la poartă, nu voiau să-i primească, dar eu eram înăuntru în cameră, acolo erau alții la mine la ușă, țineau la ușă).

- *Am venit, după miros, cu copoiu. A mirosat că căprioara e aișă! După miros am venit! (Un om bătea cu piciorul). Auzi cum bate copoiu cu pișioru să-l lași năuntru să ie căprioara. (I-a scos la ușă o păpușă).*
- *Uite asta e căprioara!*

- *Nu-i asta! Nu ne trăbă nouă asta.*(Au lepădat-o. Apoi au scos o babă la ușă).
- *Nici asta nu e!* (A dat-o și pe aia la o parte).”

Apoi au scos-o pe ea și viitorul soț i-a dat bani prin ușa crăpată. I-a dat 100 de lei cum era pe vremea aceea. Și povestea continuă la fel...ca o apă liniștită care nu se teme, pentru că știe că drumul e lin și albia curată.

” Am ieșit și am jucat. A fost prânzul și la mine, că la biserică nu ne-am dus, că nu ne-a dat voie, că nu aveam 18 ani. Numai am jucat la mine acasă și pe la 2 ne-am dus sus, la soțul meu, unde am fost până când s-a spart satul. La el acasă, acolo am rămas. După 2 ani și nu știu câte luni am născut un băiat, Vasile. După 7 ani am mai născut un băiat, Tănase. Am avut doi băieți, am fost fericită și cu ei și cu omul meu, cu socrii. Casă mare am avut, avere mare și multă, pentru că am lucrat. Când a venit hidrocentrala și ne-a spart cășile, toate pământele mele și a tuturor din sat zac sub apă, toate-s necace.”

Probleme nu au avut. Au trăit foarte bine. Soțul a fost și la armată unde a stat 1 an și jumătate. N-au avut supărări, toate au mers lin ca într-o poveste.

”N-am fost în scandaluri niciodată, niciodată... Soțul meu a fost foarte bun, a fost distractiv a fost ca lumea, frumos. N-a fost bețivan, n-am avut cu el nici un scandal nicidecum. Părinții mei l-au iubit și pe el și pe mine, ne-au ajutat. Am avut multă avere peste samă de multă; numa în satu nostru am avut patru pămânce, afară ge plațu cășii. În curce întorșeau mașinile ale mari... am avut în grăgina din curce 1500 de butuși ge vie... de arătură puneam de toace, cărăm totul toamna...tuluji ce tăiam din locuri, bășca la Mala, tot îi subt apă...”

Odată cu mutarea în Eșelnița, au început o nouă viață, într-o nouă casă. Când el a decedat, acum 10 ani, povestea ei s-a sfârșit.

”N-am regrete, dar îmi pare rău după el, că m-a părăsit, n-a supraviețuit, să mai fi trăit. Mă simt foarte dureros când povestesc despre el...dar ce să fac? n-am ce să fac.”

Când ai trăit frumos, nu are de ce să îți pară rău...

”Nu aș schimba nimic acum. Sunt bătrână, aș vrea să mor și eu, că am trăit destul, să trăiți voi ai tineri, să fiți fericiți, să vă dea Dumnezeu bine. Noi n-am fost

cum e cinerimea de acuma. Noi ne-am dus cu oile, cu vacile, veneam seara cu caprele, ziceai că-s bujori obrajii mei cât erau de roșii... Am fost sănătoasă, n-am avut nici o boală, nimic. Dar ce să fac? Dumnezeu să ajute toată lumea asta și pe ai buni și pe ai răi, să-i apere de toace rălele!"

Cât despre sfaturile pe care le-ar da tinerilor de azi, Maria Rotaru insistă pe muncă drept sursă de bine și de bunuri.

"Sfaturi aș avea destule pentru ei: să lucreze, că noi de mici am lucrat. La 12 ani am fost la săpat pe o cloșă. O vecină ne-a dat o cloșă, că nouă nu ne cloșea. Nu erau pui să cumpărăm ca acuma, rațe. Mama mea s-a rugat de ea. Am avut un frate mic și un frate mare care s-a înecat... mă duceam la săpat, ne făceam naimituri, la curături. Toace dealurile răsunau și văile pe toate părțile sara, când coboram la vale. Hurezea lumea și cânta, dar acuma a dat pădurea peste toate părțile. A plecat cinerimea în străinătăți, că acolo-s câini cu covrigi în coadă. Înainte vreme n-a mai murit lumea de foame. Asta-i mersu, n-ai ce-i face..."

EL E TOT TIMPUL CU MINE...

Persoană resursă: VALERIA MARTA PÎRVU

Recuperator: ANA CACUCI

Valeria Marta Pîrvu are 58 de ani și era în clasa a X-a, făcea practică la Orșova, la Șantierul Naval, când l-a întâlnit. Făceau naveta în același autobuz. A văzut-o și a invitat-o la film. Avea 16 ani și el 20. S-au plimbat, au mers împreună la cinematograful, s-au mai întâlnit în Șantierul Naval, unde el era tâmplar, iar ea era la mecanică fină.

Deși povestea lor de dragoste era bazată pe sentimente puternice, părinții ei nu au fost de acord și au făcut totul ca să îi despartă.

”Povestea noastră de dragoste a fost adevărată, dar a trebuit să se destrame, din cauză că părinții mei nu au fost de acord, nu au vrut să fim împreună, din motive sociale: el era mai sărac, eu eram mai bogată. De aceea, el mi-a propus să lăsăm timpul să treacă și să nu ne mai întâlnim.”

E greu însă să te împotrivesți iubirii când e puternică și când cel drag îți iese mereu în cale.

„Am lăsat-o mai moale, eu nu am mai făcut practică, dar mergeam în continuare la liceu și el totuși mă aștepta. Mergând împreună cu autobuzul acasă, am fost văzuți iar și ne-am hotărât (mai mult el, eu eram cam tânără) ca să fugim. La începutul clasei a XI-a am fugit cu el.”

În dragoste e greu să știi ce decizii merită sacrificiul, cu toate acestea, ea a avut curajul să renunțe la tot, să fugă cu el, să locuiască 6 luni la o verișoară, în Orșova, să-și trăiască iubirea împreună cel în care vedea un om tandru, un protector atent și respectuos.

”Am plecat la Orșova, am stat la o verișoară. Familia lui m-a acceptat și, pentru că ne-am iubit atât de mult, am hotărât să ne căsătorim. Familia mea nu a fost de acord. După cele 6 luni de stat la verișoară, ne-am întors și am stat la el acasă. Mie, fiind mai tânără, îmi lipseau părinții, bunica, nu eram eu pregătită pentru așa ceva. La el, fiind mai mare și fiind mai trecut prin viață, nu era la fel de greu...oricum faptul că se comporta atât de frumos cu mine și era tandru, atent, respectuos mă înnebunea. Pe lângă dragostea asta, cred că la mine a fost și răzbunare: să mă căsătoresc și să le demonstrez părinților mei că-l iubesc și să mă lase în pace..Ne-am iubit, ne-am respectat și am pornit la drum fără să gândim, numai dragoste era la mijloc. Când am rămas însărcinată și a auzit o vecină, au venit părinții și au zis să merg acasă, bineînțeles că fără el. M-au sechestrat și au făcut fel de fel de încercări să avortez. Faptul că am avut un copil cu el, însă mă făcea să-l văd și mai mult pe el. Dacă au văzut că nu au reușit să mă convingă, s-au hotărât să mă lase cu el și să venim acasă la mine, să ne cununăm. Aveam atunci 19 ani.”

S-au căsătorit și, când a născut, el a fost luat la armată la Mangalia. Și-au scris scrisori și venea în permisie să vadă copilul. După armată, s-a angajat și au început o nouă viață. Doi ani au locuit cu părinții ei care o ajutau la creșterea copilului. Apoi ea s-a angajat, a terminat liceul la seral și a făcut o școală comercială la Craiova de șase luni. Au reușit să-și cumpere propria casă, să se mute și să fie cu adevărat familia la care visaseră de la început.

”Ne-am respectat, m-a protejat, eu fiind bolnavă. Am împărțit munca unul cu celălalt. A fost o relație foarte frumoasă, cu respect, cu tandrețe, cu mângâieri, excursii, frumoasă, foarte frumoasă, dar, de terminat, s-a terminat tragic. Cu soțul

meu aveam un cântec care ne plăcea. El o iubea foarte mult pe Dida Drăgan, deci o adora și o ascultam. Eu îi mai recitam așa ce îmi venea pe moment.

La cadouri îmi spunea întotdeauna că merge cu mine și să-mi aleg ce vreau. Mi-a adus flori atunci când am fugit cu el. Era o dimineață de toamnă și mi-a adus crizanteme și o dată, la ziua mea, mi-a adus trandafiri. Ce-mi plăcea mie îi plăcea și lui, doar la capitolul muzică eram diferiți: el asculta mai mult muzică populară, iar mie îmi plăcea muzica rock.

Am păstrat scrisorile de la el din armată. Niciodată nu mi-a spus că mă iubește. Z zicea că se vede din comportamentul lui, dar eu simțeam nevoia să-mi spună. El nu era așa răsfățat ca mine, eu eram sentimentală, zvăpăiată, voiam să-mi spună vorbe frumoase.”

Cu cât dragostea este mai mare, cu atât și regretele sunt mai grele, mai ales când cel iubit a plecat prea devreme....

”Regret că m-am măritat prea tânără. Cel mai mare regret este că nu trebuia să las școala, chiar după seral. Voiam să merg mai departe la școală, nu facultate, dar voiam să mă fac educatoare. Dar nu regret că am o familie frumoasă cu nepoți. Acum nu mai sunt fericită, pentru că l-am pierdut. Eu l-am luat din dragoste, nu am fost obligată.

Îmi pare rău că s-a terminat așa tragic și că nu a fost până la adânci bătrâneți, cum se zice, numai moartea să ne despartă. Am fost împreună 37 de ani. Îmi aduc aminte doar de lucrurile frumoase. Cea mai mare durere a mea este că am rămas singură. Mi-am dat seama cât de mult m-a iubit din comportamentul lui înainte de a-și lua adio de la mine și de la copii. Nici măcar nu a schițat o grimasă de durere, deși știam că avea dureri foarte mari. Era întins pe pat, că nu se mai ridica, eu eram în genunchi. Îi curgeau lacrimile, mi-a pupat fruntea, mi-a pupat mâinile, apoi s-a uitat la ușă. A venit și băiatul nostru Dan, ne-a îmbrățișat și s-a dus.

Au trecut 3 ani și 5 luni de când a murit. Eu tot timpul îl simt alături și altădată sunt zile când vorbesc cu el. L-am și visat frumos, dar niciodată nu mi-aduc aminte de ceva urât. Păcat că s-a terminat. Sper să ne vedem în rai...dar, când înaintezi în vârstă, te gândești și la păcatele pe care le-ai făcut și atunci ai

dubii și trebuie să ți le mărturisești și să te spovedești ca să ți le mai ierte, că le-am făcut împreună.

Când s-a îmbolnăvit, nu credea că ne părăsește, cred că nici când i-a ieșit sufletul nu credea, nu știu să explic. Mai mult, eu simt că e tot timpul cu mine, că e la bucătărie, într-un colț, că vrea să-mi spună ceva, că aștept să vină în vis, nu mă simt singură, îl păstrez tot timpul în amintirea mea, e mereu acolo.”

Cum vede un om, care a iubit mult și a fost iubit pe măsură, dragostea de azi și din viitor?

”Eu cred că dragostea e frumoasă, e un univers. Nu cred că tinerii de azi pot iubi la fel, le lipsește comunicarea, poate că tehnologia e de vină. În dragoste, trebuie să ai respect, înțelegere. În trecut poveștile de dragoste aveau mai mult respect, înțelegere, îngăduială, acum mi se par îndrăznețe.”

Cât despre sfaturile pe care le-ar da tinerilor de azi, ele vin din trăirea unei mari și singure iubiri: *”sfătuiesc tinerii de azi să fie mai respectuoși, dacă au prieteni, să fie mai comunicativi, mai atenți, nu știu, însă dacă ei au înțeles relațiile de iubire...”*

CÂND DRAGOSTEA ÎNSEAMNĂ RĂBDARE...

Persoană resursă: ȚVEIN NASTASIA

Recuperator: AGRIGOROAEI VALENTINA

Țvein Nastasia sau tanti Sica, cum o știe satul, are 72 de ani și a venit în Eșelnița din județul Tulcea. Povestește calm și asumat, cu un accent specific zonei din care provine. Când o asculți, te gândești că este vorbitoarea unei alte limbi și că româna nu este limba ei maternă, ceea ce te face să fii și mai atent parcă...

”Am ajuns în comuna Eșelnița, fiindcă am avut o soră măritată aici în Orșova. Am venit în vizită la ea, iar soțul meu Țvein Ilie fusese în armată... atunci s-a eliberat și îl cunoștea pe cumnatul meu și, venind în vizită pe la el, m-a văzut pe mine la ea. S-a vorbit cu cumnatul meu să se căsătorească cu mine. Eu nu am vrut și mă plângeam că am fost tânără, aveam doar 18 ani și nu mi-a plăcut. Cumnatul mi-a zis că e bogat, că are pământ. În timpul tinereții noastre, dacă te măritai cu cineva care avea pământ, erai bogat. Noi am fost mulți, eu vin din 10 frați, dar n-am fost săraci, am avut de toate în privința mâncării. La insitențele lui, m-am dus la el acasă și i-am spus că trebuie să aștepte până vine mama mea, să vadă unde mă căsătoresc. I-am scris mamei scrisoare, a venit și mi-a spus că el nu-i pentru mine, dar, dacă mă mărit cu altul și trăiesc rău, voi spune că ea mi-a stricat viitorul. Iată că totuși am rămas, un an de zile a fost bine, până am rămas gravidă cu băiatul, apoi a pornit gelozia.”

Deși povestea devine tristă, tanti Sica păstrează același ton calm, pozitiv, cumva neutru...al omului care e deasupra lucrurilor mici, care știe că toate sunt de la Dumnezeu. Astfel, și-a început viața la Eșelnița ca femeie măritată, cu grijă și mare respect și față de socrul ei așa cum o învățase mama ei că este bine.

”Și mama mea mi-a spus să am grijă că el îl are pe tatăl său și să-l respect ca și pe tatăl meu. Eu după cuvintele mamei am avut grijă de socrul meu, m-am atașat de el, la care soțul meu, când a observat asta, au început geloziiile. A fost rău, cu bătăi cu scandaluri, tata socru mi-a ținut apărarea, dar eu m-am gândit că nu pot despărți de el, chiar dacă toată lumea mi-a spus. Eu m-am gândit, că

Înainte de a mă mărita, m-am rugat la Dumnezeu să mă mărit unde nu-i colectiv, cu un bărbat blond și șofer. Asta am vrut și asta am primit, de aia am zis să nu îl deranjez pe Dumnezeu: El mi-a dat ce am cerut și eu să zic că nu mai vreau, așa că am suportat toate ce mi-a dat. Dacă nu ceream, poate îmi dădea o persoană cu care să mă înțeleg mai bine.”

Povestea de dragoste nu a fost una frumoasă, dar tanti Sica nu a renunțat la omul pe care l-a ales și l-a iubit, credința ei în Dumnezeu fiind cea care i-a dat răbdare, putere.

”Am stat cu soțul meu 47 de ani cu bune și cu rele, mai multe rele, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat putere și am trecut peste toate. Mi-a plăcut de el, când era treaz, era foarte priceput la toate alea, a fost vrednic. Povestea s-a terminat, deoarece el s-a îmbolnăvit. Niciodată n-am zis: Doamne, ia-l pe el!... nu, doar atâta m-am rugat: să-mi dea putere să rezist. S-a terminat din cauza băuturii, a căpătat cancer la plămâni și a murit. Eu am rămas în continuare cu ajutorul lui Dumnezeu, să-L respect pe Dumnezeu și să merg în calea Lui. Nu mă mai gândesc ce a fost trecutul, că toate au fost venite de la Dumnezeu...am fost ușurată, mi-a dat putere.”

Tanti Sica mai are o durere, poate cea mai mare: și-a pierdut un copil într-un accident de mașină. Dar, și în această situație, tot la Dumnezeu și-a găsit liniștea.

”Probleme au fost de trai cu el, durerea cea mai mare a fost când mi-a murit fata într-un accident, dar tot n-am reproșat Domnului nimica. Am făcut și avorturi și mă gândesc că, dacă nu făceam, îmi salva Dumnezeu fata cea mare. Nu regret că l-am cunoscut, pentru că eu am cerut la Dumnezeu și am acceptat totul așa cum a fost.”

Întrebată despre cum erau poveștile în trecut, tanti Sica crede că era mai mult respect, că oamenii se cununau mai întâi la biserică sau la starea civilă și abia apoi se mutau împreună.

”Pe vremea noastră trebuia să ascuți omu, să lucri, nu să răspunzi și, chiar dacă nu ți-a plăcut, trebuia să pleci capul, să mergi înainte și să faci treaba. Era totuși reciproc.”

Își amintește și câteva obiceiuri de căsătorie, de acolo, din Delta Dunării...

”Busuioc sub pernă am pus, ca să-mi visez sortitul, dar nu e adevărat, că nu am visat nimic. Unii puneau verigheta în pahar și ziceau că apare capul sortitului, dar n-a fost nimica. Mai era obiceiul cu papucii: se desfășura noaptea, puneai o floare, piepten, păpușă etc. în papuc și le aruncai peste acoperiș și te duceai fuga să cauți papucul în întuneric. Pe care l-ai găsit, pe acela îl luai; la lumină îți dădeai seama ce ai găsit. Dacă era piepten, luai om frumos, dacă nimereai păpușă, luai om cu copii. Mai făceam și turte cu care mergeam la vecini, le puneam pe prispă. Chemam un câine să mănânce și acesta, dacă doar mușca din turta ta și n-o mânca până la capăt, se zicea că te desparți de cel drag și tot așa.”

Azi tinerii, crede ea, încep cu sfârșitul: stau împreună, se grăbesc, nu se cunosc bine și ajung să-și schimbe des partenerii. De aceea, le oferă ca sfat ceea ce a învățat ea din propria-i viață.

”Pe tineri îi sfătuiesc să nu ceară de la Dumnezeu nimica, căci El are pregătit pentru fiecare câte ceva, să aibă nădejde în El, să vină la biserică, să se roage pentru sănătate, pentru putere, răbdare, dar să nu ceară nimica, în afară de asta, la Dumnezeu.”

SĂ FIM DIN NOU TINERI...

Persoană resursă: ROMANIȚA VRASPIR

Recuperator: ALEXANDRA STARCEVICI

Când aștepți ca cineva să-și spună povestea de dragoste, în calitate de intervievator, nu știi niciodată cum va fi. Aștepți tonul de început, primele cuvinte ca să-ți dai seama dacă povestea a fost sau nu fericită, dacă încă continuă, dacă...

”Mă numesc Vraspir Romanița, provin dintr-o familie de oameni, cum să zic, normali: tatăl Nicolae Rădulescu și mama Lelica Rădulescu. Tata a lucrat la consiliu orășenesc Orșova, a fost primar, mama a lucrat la Cazanele, la repansat. Din această pereche au rezultat două fete și un băiat: sora mea Aura, eu, Romanița, și fratele meu mai mic, ca urmare a decretului a venit, cu 14 ani mai mic ca mine, Nicu, Nicolae. Sora mea a murit cu mama într-un accident, în 1993, venind de la Herculane. Tatăl a murit și el, la doi ani după ele. Am avut o copilărie frumoasă. Am doi copii: pe Corina, care e născută în 1979, și pe Alex care e născut în 1976. De la Alex am doi nepoți: Paul și Luca. Și Corina și Alex sunt plecați în Italia, sunt stabiliți acolo de mai mulți ani.”

După ce-și prezintă viața pe scurt, doamna cu nume de floare se concentrează asupra poveștii ei de iubire. Din ton, din veselia privirii, din gesturi, poți anticipa că este vorba despre o poveste fericită.

”Ne-am cunoscut la film, așa se zicea la noi, în sat. Aici, la cămin, se rulau filme și acolo l-am cunoscut: el fiind de la Ogradena, eu m-am născut aici, la Eșelnița, și, cu strămutarea, au venit și ei aici. Mergeam la film, ne mai plimbam seara aici, prin sat, pe străzi. La primul sărut am simțit parcă îmi tremura tot corpul, parcă aveam fluturi în stomac și asta a fost și este prima iubire. Asta înseamnă când iubești pe cineva: simți din tot sufletul că ești compatibil, ai aceeași chimie cu el. Ne întâlneam la film, pe stradă, venea la mine la poartă. Când îi dădeau și părinții deja voie, mergeam și în Severin, pentru că el făcea practică, iar eu eram la școală. Ne întâlneam și veneam acasă împreună.”

Chiar dacă la început părinții ei nu au fost de acord, el și-a cucerit viitorii socri la fel cum a făcut și cu viitoarea soție: fiind el însuși, fiind sincer, cumsecade, iubitor, grijuliu și lista poate continua...

”Îmi plăcea la el că era un bărbat frumos, respectuos, sincer, iubitor, grijuliu și cu mine și cu familia, pot să spun că a fost și este un bărbat familist, a ținut foarte mult cu familia, a făcut tot ce trebuie pentru familia lui. Nu am dus lipsă de nimic, pentru mine e un bărbat model.

La început părinții nu erau de acord, pe urmă, încet-încet, au văzut că e un băiat cumsecade, respectuos, au prins drag de el și ne-am căsătorit, ne-au făcut și nuntă părinții și așa ne-am format o căsnicie frumoasă.”

Puțini sunt oamenii care pot afirma, după 46 de ani împreună, că povestea pe care o au este una împlinită, frumoasă, că nu au niciun regret, că nu ar schimba nimic.

”Relația noastră a durat până în ziua de astăzi 46 de ani, ne-am căsătorit în 1975 și, în prezent, suntem tot așa ca la început, nu văd o diferență, deci contează mult iubirea, respectul, înțelegerea, acesta e lucrul cel mai de preț într-o căsnicie. De aceea, le spun tinerilor tot așa să facă, să iubească, să respecte și să fie respectați, că atunci o căsnicie va dura ani mulți și fericiți. N-am prea întâmpinat probleme în această căsnicie, bolnavi n-am fost, nu pot să spun. N-am nici un regret în această căsnicie, mă bucur că l-am cunoscut și în continuare mă bucur să

îmbătrânim tot așa frumos amândoi cu copiii, cu nepoții. Mă simt fericită, mă simt bine alături de el. Nu aş schimba nimic la viața mea, aş schimba doar anii, i-aş da înapoi, să fiu mai tânără, că fiecare am vrea să fim din nou tineri și să rămânem cu mintea de acum.”

Întrebată despre iubirile din trecut, doamna Romanița crede că erau mai frumoase ca cele de azi, chiar dacă nu exista atâta tehnologie sau poate tocami de aceea...

”În trecut poveștile de dragoste erau cu mult mai frumoase, mergeam tineretul la film, acum stau mult pe telefoane, pe alte de astea. Era altă viață, mult mai frumos. Îmi aduc aminte de copilărie, nu erau telefoane și era bine.”

Când experiența ta de dragoste este una fericită, nu poți da sfaturi decât despre iubire, nu te gândești decât la iubire, crezi numai în iubire ca sens al lumii și vieții.

”Pe tinerii de azi i-aş sfătui să iubească, să fie iubiți, să creadă în iubire adevărată. În viitor, poate tinerii vor iubi, dar nu la fel de mult cum am iubit noi, cred eu... nu cred că vor iubi așa. Să dea Dumnezeu să iubească și să fie fericiți, tot tineretul să fie fericit și le doresc tuturor tinerilor multă sănătate și numai bine. Iubirea pentru mine este lucrul cel mai de preț pe lumea asta, cel mai mare. Dacă nu e iubire, nu e nimic pe lumea asta să știți, iubirea asta e cel mai frumos lucru.”

TINERETUL DE AZI IUBEȘTE, DAR SE SATURĂ REPEDE...

Persoană resursă: RODICA ANTONESCU

Recuperator: ISAC RADU

Antonescu Rodica s-a născut în 1958, pe 20 iunie. Și-a cunoscut marea dragoste la 22 de ani, la un bal. A abordat-o direct și a convins-o definitiv, căci în două luni s-au și căsătorit.

”Persoana iubită, despre care vă vorbesc am cunoscut-o, în 1980. L-am cunoscut la un chef, la un bal. Primul pas l-a făcut el: m-a întrebat dacă am pe cineva, dacă sunt singură, dacă putem să fim prieteni și eu am acceptat. Povestea noastră de dragoste a fost foarte frumoasă. Ne-am căsătorit la 2 luni. Mi-a plăcut la el că a fost un om cu suflet bun, suflet mare. N-a fost rău, să facă urât în casă, să înjure, a vorbit foarte frumos, a fost foarte de treabă.”

Dragostea lor a curs lin ca o apă liniștită. Părinții nu s-au împotrivit, certuri mari sau despărțiri nu au cunoscut.

”Părinții lui nu au avut nimic împotriva mea, pentru că tatăl lui, când a avut el 6 ani, a decedat, iar mama lui m-a iubit, n-a fost nicio problemă.”

”În toată perioada asta, nu am avut despărțiri, certuri sau probleme. A fost foarte frumos de când ne-am căsătorit până când l-a luat Dumnezeu, a decedat. Între mine și soțul meu a fost multă iubire, au mai fost și certuri, ca în toată casa, dar prea puțin, nimic exagerat. Povestea noastră de dragoste s-a terminat acum un an pentru, că a murit, a făcut comoție cerebrală.”

Întodeauna sunt regrete când cel iubit se duce și lasă în urmă o inimă care îl poartă în gând și care depindea de prezența lui.

”Nu am regrete legate de relația noastră, dar regret enorm că a decedat, îl plâng întruna, mă simt foarte rău, îi simt lipsa...îi simt prezența. Dacă aș putea să schimb ceva la viața mea, ar fi un singur lucru să ajung și eu lângă el.”

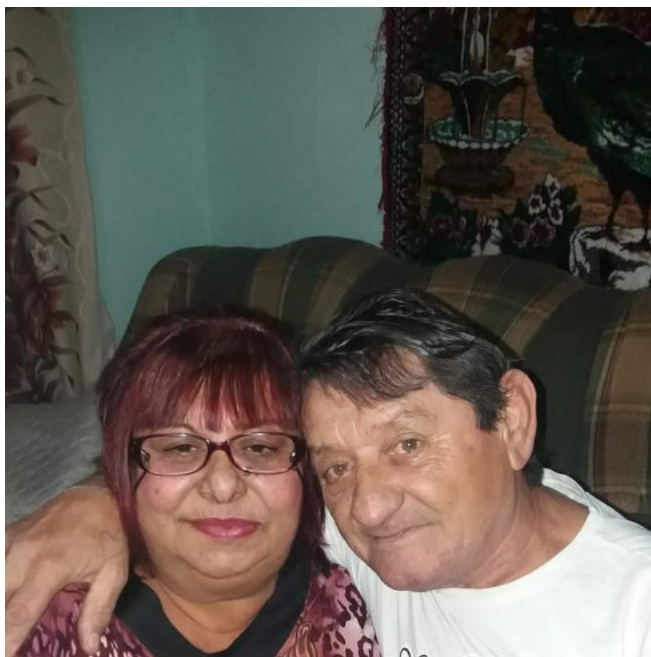
Când ai trăit o poveste frumoasă, e greu să nu te întorci la ea ori de câte ori vorbești despre dragoste, chiar și dragostea celor din prezent.

”În trecut, poveștile de dragoste au fost foarte frumoase. Mergeam împreună la chefuri, la serviciu, trăiam în casă împreună. El era foarte ascultător... erau diferite poveștile din trecut față de cele din prezent.”

Sfaturile pe care le are pentru tineri vin din experiența unei iubiri împărtășite.

”Pe tinerii de azi îi sfătuiesc să încerce să se înțeleagă bine, să nu se certe, să nu se despartă, să facă copii, să rămână ba la mamă, ba la tată, adică să rămână împreună.

Tineretul de azi nu mai e cum a fost pe vremea noastră, iubește într-adevăr, dar se satură repede, de aceea zic că nu e la fel ca pe vremea noastră.”

SUNTEM CEEA CE SIMȚIM...

Persoană resursă: ANONIM

Recuperator: POPA DANIEL

Dragi cititori, cred că vârsta nu are limite atunci, când vorbim de dragoste, sentimente, trăiri și experiențe de viață. Deși doresc să rămân anonim, aș dori să împărtășesc povestea mea de dragoste, povestea mea de viață. Deși fiecare avem trăiri foarte intense legate de primele iubiri, primele întâlniri, primii fluturi din stomac, iubirile sunt influențate și conturate de împrejurări, timpul acordat sau limitat, educația și exemplul părinților și bunicilor noștri, practicile și valorile comunității dar și de, dorințele, visurile și aspirațiile noastre.

Toate trăirile din copilăria mea m-au pregătit și mi-au influențat relațiile mele de dragoste, de la dăruire necondiționată până la renunțare categorică și hotărâtă. Cu siguranță îmi împărtășiți ideea că, de câte ori dai timpul înapoi și cauți în sertarul cu amintiri îți spui *aș putea să scriu o carte*. Dar cum să sortezi trăirile, care pot fi foarte intense, unice și speciale pentru acel moment?

Încep cu dragostea din liceu, îmi aduc aminte de o iubire inocentă, cu bilețele mototolite prin caietul de amintiri, care le-am tot citit și recitat, iar inocența m-a supravegheat ceea ce a fost cu atât mai frumos, că un sărut în banca din parc mi-a fost de ajuns, iar întâlnirea privirilor de pe holurile liceului mă lăsa fără replici la orele de studiu. Trăirile se intensificau cu fiecare îmbrățișare, cu fiecare blues, cu fiecare text de dragoste, iar bestselurile îmi prezentau povești de dragoste perfecte, intense cu finaluri absolut fabuloase.

Visam să trăiesc o astfel de dragoste, să am o familie numeroasă, ceea ce era normal la vârsta aceea și chiar extraordinar de motivant. Aceste trăiri erau completate de curiozitatea experimentării cunoașterii de oameni noi, care mă puteau îmbogăți sufletește și dorința de a afla cât mai multe. Cariera era perfect împletită cu drumul care mi-l propusesem și totul se prevedea în culori.

Învățată am fost, de mică, că e bine să știi să faci de toate, să te descurci și să-ți asumi toate faptele, hotărârile și promisiunile. Fragilă, o mică promisiune, s-a transformat într-o mare dragoste, la momentul respectiv, cea mai intens trăită, ce părea că e pe viață. Curând am aflat că, nu totul este roz și că poți fi rănit, că deși

știi, că dai totul, renunți la tot doar pentru a face fericit pe acel cineva, nu e suficient. Dezamăgirile eșecului, pe care mi-l asumam, mă duceau spre gânduri care nu conturau deloc culorile din adolescență. Vinovăția că nu sunt destul de bună și nu pot face fericit un om, era cu atât mai mare, cu cât acesta era singura mea dorință. Am renunțat să mai lupt, fără regrete și am cunoscut o altă față a relațiilor, posibilitatea nereușitei.

Singurătatea mi-a deschis alte orizonturi, dar nu neapărat pozitive ci diferite, dar intensitatea a fost la fel de mare. În ciuda dezamăgirilor am avut parte și de partea plină a paharului, dovadă frazei: *ai grijă ce îți dorești, că ar putea să îți se îndeplinească*. Imaginați-vă că întâlniți pe cineva care din secunda doi îți oferă totul... uau. Șocul a fost atât de mare, încât a durat mult timp să mă adaptez sentimentelor frumoase, să accept că nu mi se face un favor, că este normal și firesc să fii iubit și acceptat cu bune și rele. Era atât de frumos să fiu întrebată cum am dormit, ce mă doare, ce am mâncat și expresia *te iubesc* a o auzi atât de mult cât ai nevoie, fără să simți ton prefăcut sau forțat. Deci intensitatea sentimentelor mele era la alt nivel, la altă scară, iar *povestea de dragoste* și-a meritat numele. Era... și viața merge înainte și atunci când *ești lovit de un tren*, singurătatea mă învață să experimentez noi sentimente, dorințele sunt la fel de mari, nevoia de dăruire, iubire, dragoste și sentimente nu s-a ofilit și, de aș putea să fac ceva, aș păstra nu ceva, ci pe cineva care mi-a dat tot și sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru tot.

Un sfat nu pot și nu vreau să le dau tinerilor, pot doar să le spun că eu am trăit și trăiesc intens, că fiecare sentiment trăit ne învață ceva, care mai târziu ne propulsează spre alte trăiri și experiențe. Suntem ceea trăim și ce simțim!!!

DEPINDE CUM PREȚUIEȘTI IUBIREA...

Persoană resursă: PAULINA CĂTĂLINA DRAGOMIR

Recuperator: ISAC RADU/ ADELIN RUS

Dragomir Paulina Cătălina are 43 de ani, iar povestea ei de dragoste s-a petrecut în 1993, când ea avea doar 16 ani. A fost prima și ultima poveste trăită care are toată frumusețea și provocările vârstei fragede pe care o aveau protagoniștii.

"Ne-am întâlnit într-o seară de Sfântul Ion, povestea noastră de dragoste a fost cu peripecii. Ne-am îndrăgostit unul de altul, doar că familiile noastre nu au fost de acord. Părinții aveau o părere foarte proastă. Era dintr-o familie mai săracă și din această cauză nu erau de acord cu relația mea cu el. Am avut probleme foarte multe."

În ciuda greutăților întâmpinate, povestea de dragoste nu s-a clătinat, ci s-a făcut mai puternică, dovadă fiind faptul că a împlinit deja 26 de ani

"Mi-a plăcut la el tot, dar eram prea tânără, a fost primul pe care l-am întâlnit și cred că și vârsta a fost de vină. Povestea continuă și în prezent, avem 26 de ani împreună, dar regrete nu am."

Sunt puțini oamenii care nu au regerete în legătură cu dragostea, care pot afirma tranșant că nu ar schimba nimic, care povestesc cu o emoție sinceră ce trădează sentimentele puternice și sincere.

"Când povestesc despre noi, sunt un pic agitată, deoarece a fost o relație cu multe peripecii. Nu aș schimba nimic la viața mea. Sunt mulțumită că am doi copii, o meserie și nu aș schimba nimic."

Cât despre iubirile din trecut, prezent și viitor, Paula, cum o știe satul are ceva interesant de spus, iar părerea ei nu diferă de cea a celorlalți povestitori din această carte...

"În trecut, cred că poveștile de dragoste erau mult mai sincere, te îndrăgosteai într-adevăr. Acum totul este online. De aceea, i-aș sfătui pe tinerii din ziua de azi să fie mai sinceri, să-și trăiască viața, să lase internetul și dragostea asta online, să-și trăiască tinerețea și adolescența. Eu am învățat că iubirea este un lucru important și depinde cum îl prețuiești. În viitor, nu cred că va mai fi iubire adevărată, aceasta a fost în trecut, acum totul e pe interes."

A FOST ODATĂ O POVESTE FRUMOASĂ DE IUBIRE...

Persoană resursă: VASILICA ANINEANU

Recuperator: Prof. FLORENTINA JARCU

Era o zi călduroasă de august, 29, a anului 1953. Era ziua când Dolores și Paul și-au unit destinele, doi tineri frumoși care s-au bucurat de un mare prestigiu în rândurile familiilor înstărite de la acea vreme.

Povestea lor vine de demult, când cavalerul venea în casa miresei la ceai, dimineața, la o oră prestabilită, fiind servit cu fast în prezența unuia dintre părinți, ori la cină, elegant, fermecător și impunător.

Discutau aprins despre literatură, despre muzica clasică și despre politica vremii. De multe ori, acesta cerea permisiunea părinților lui Dolores de a-l însoți la un banchet sau la vreo petrecere organizată de sărbători sau cu alte ocazii. Ea, primind permisiunea și binecuvântarea, participa cu inima deschisă, plină de bucurie, de fiorii dragostei, valsând sau dansând celebrul tangou, până în zori.

Era un cuplu minunat, distins și foarte apreciat în cadrul societății din acele timpuri. Ea blondă cu ochi albaștri, precum marea iar el- înalt, brunet și foarte elegant.

Dragostea, credința unuia în celălalt și respectul i-au unit pe cei doi tineri frumoși. De aceea, sper ca aceste sentimente frumoase și profunde să le regăsim și la tinerii din zilele noastre.

A fost odată o poveste frumoasă de iubire...

ȘI PE VIITOR POVEȘTILE DE DRAGOSTE VOR FI BUNE ȘI FRUMOASE

Persoană resursă: ANA MOACĂ

Recuperator: PATRICIA MOACĂ

Moacă Ana are 69 de ani și își spune povestea simplu, în cuvinte puține și înțelepte, amintind de bătrânii de odinioară. Vorbește rar și, în timp ce răscolește trecutul, i se umple de bucurie privirea.

”Anul în care a început povestea mea de dragoste este 1969. Ne-am cunoscut chiar la noi la poartă, când el trecea pe drum. A fost o poveste frumoasă, bună îmi plăcea la el că era om de omenie, cumsecade. Părinții aveau o părere bună despre el. El a decedat și eu am rămas, de aceea s-a terminat povestea noastră de dragoste, am rămas singură. Nu am nici un regret, când povestesc despre ea mă simt ușurată.”

Toți aceia, care au iubit în alte vremi, cred că, atunci, dragostea era mai frumoasă. Tanti Ani vede în poveștile din trecut mai multă bunătate și înțelepciune...

”În trecut poveștile de dragoste erau mai bune, mai înțelepte.,

Nu își pierde încrederea în iubire nici pe viitor și sfatul ei se rezumă tot la a iubi...

”Pe tinerii de azi i-aș sfătui să se iubească și pe viitor cred vor fi bune și frumoase poveștile de dragoste.

PĂSTRA REDINGOTA BUNICULUI SĂU...

Persoană resursă: VASILICA ANINEANU

Recuperator: TEODORA ALEXANDRA JARCU

Era într-o zi însorită de vară în urmă cu vreo treizeci de ani. Bunicul, aflat în floarea vârstei, a venit cu un buchet de flori la bunica mea care lucra ca ceasornicar. Ea, mirată și intrigată, în același timp, i-a primit ceasul la reparat, însă destul de stângace.

După o lună de zile, cei doi au format un cuplu. El, înalt, blond, cu ochi albaștri a fermecat-o pe bunica cu vocea lui pătrunzătoare, dar mai ales, cu toate cunoștințele pe care le dobândise în liceu, apoi în timpul facultății. Era o adevărată enciclopedie, orice îl întrebam, ne povestea cu detalii foarte interesante. Era și un bun orator, de multe ori, când aveam serbări, ne ajuta să recităm frumos, cu intonație.

De asemenea, era foarte sociabil și îi plăcea mult să povestească despre copilăria sa, petrecută pe Valea Aninilor, la conacul bunicilor săi dinspre tată. Aici a avut parte de o educație aleasă, el însuși recunoscând aceste lucruri. Nu de puține

ori, ne arăta cum se mănâncă la o masă festivă. Chiar păstra redingota bunicului său, îmbrăcată cu drag, la petreceri ori la sărbători mai însemnate.

După un an, s-a născut un copil blond, cu ochi albaștri, ca rod al dragostei lor. Este mătușa mea preferată, Lelia, cu care am crescut de mică.

Mă bucur mult că am avut ocazia să-i fiu alături, căci, din păcate, Dumnezeu l-a luat prea devreme. Îi era frică de moarte, și totuși, prin moarte s-a ușurat, găsindu-și astfel și pacea sufletească.

Acum bunica ne are pe noi sprijin la bătrânețe. Dragostea, bunăvoința și curajul de a trece peste anumite prejudecăți i-au unit pe bunicii mei și aceasta este o lecție importantă pentru oricine.

TREBUIE SĂ OFERI IUBIRE CA SĂ POTI PRIMI...

Persoană resursă: SILVIA GRAMA

Recuperator: GABRIELA GRAMA

Grama Silvia, născută în 1962, și-a cunoscut soțul meu fiind elevă în clasa a IX-a la Liceul Industrial nr. 5 din Timișoara. El era în clasa a X-a. S-au cunoscut la practica de toamnă și de atunci au fost împreună toți cei patru ani de liceu, iar după liceu, s-au căsătorit. El a plecat la școala militară, iar ea a rămas acasă.

Când povestește, transmite multă emoție, nostalgia i se citește în privirea frumoasă și în gesturile puține.

"Povestea noastră de dragoste a fost una frumoasă. Eram copii, eram tineri, eram săraci ca majoritatea tinerilor de pe vremea noastră și eram modești.

Îmi plăcea la el felul lui de a vorbi și de a înțelege, aveam ce să povestim, citeam cărți împreună. Mergeam la biblioteca de la fabrica de zahăr, luam cărți și citeam. Comunicam tot timpul, eram tot timpul împreună, lucram împreună...."

Povestea de dragoste a avut și piedici, dar piedici din afară pe care le-au biruit și care i-au făcut mai frumoși și mai puternici împreună.

"Părinții au fost de acord, l-au acceptat de la început. Fiind ardelean, avea o fire mai domoală. Vorbea mai puțin, dar pe urmă a înțeles, s-a dat după noi și am format o familie.

Probleme au fost mai multe : am întâmpinat și boală, dar ne-am revenit, am pierdut o casă, a trebuit să ne mutăm în Mehedinți, la casa bunicilor, am refăcut-o și ne-am stabilit la ei.”

Doamna Silvia nu are regrete, se simte mândră de cum au evoluat împreună ca cuplu, ca familie...

”Regrete nu am, dacă ar fi s-o iau de la capăt, aș face același lucru, tot cu el aș fi. Dacă aș putea să schimb ceva la viața mea, ar fi dorința de a găsi un medicament să nu mai am durerile pe care le am, în rest, nu aș schimba nimic.

Când povestesc despre noi, sunt mândră, că am reușit până la anii aceștia să fim împreună, să avem trei copii frumoși și sănătoși, să avem nepoți care ne împlinesc visele și tot ce ne-am dorit noi ca și familie. Să le dea Dumnezeu sănătate la toți, copii și nepoți!”

Dezamăgirea i se citește în glas când vorbește despre prezent și viitor.

”În trecut, poveștile de dragoste erau sincere și puteai să te bazezi pe persoana de lângă tine.Țineam unul la altul. Era respectul față de celălalt, părinții erau respectați. Acestea au fost timpurile, acum sunt altfel timpurile.

Pentru viitor, cred că iubirile vor fi pe online, nu va mai fi persoană lângă persoană, iubirea va fi pe online. Pe vremea noastră a fost altfel. Acum sunt alte timpuri, distracția a fost altfel.

Noi am fost mai supuși, mai loiali și față de părinți și față de soți, am ajuns la anii la care am ajuns. Acum, la bătrânețe, așteptăm să se căsătorească nepoții, să avem strănepoți, să-i ținem în brațe și să le povestim și lor despre viața noastră, tot ce am trăit până acum. Și acum cred că este frumos, dar cu siguranță este diferit față de vremea noastră. Copiii în ziua de azi nu mai vor atâta afecțiune de la părinți, pentru că mai mult stau pe telefoane și socializează online, nu este ca pe timpul nostru. Pe timpul nostru, nouă ne plăcea să ascultăm povești și din sat și din familie. În ziua de azi, sunt alte subiecte și așa trebuie să fie, viața trece și trebuie să ne încadrăm și noi în felul de a fi și a trăi, în prezent.”

Dar cu toată dezamăgirea, știe că, în dragoste, nu poți primi decât dacă și dai...

”Pe tinerii de azi i-aș sfătui să comunice mult și să aibă încredere, să se bazeze într-o relație pe încredere și iubire. Dragostea m-a învățat că trebuie să și oferi iubire ca să poți primi în același fel.”

TREBUIE SĂ O FACI CU TOATĂ INIMA...

Persoană resursă: ANONIM

Recuperator: ADRIAN LEOREANU

Mă numesc, am 79 de ani, sunt născută în 1942, pe vremea războiului. Am crescut într-o familie cu patru copii, tatăl meu era tâmplar, mama pe acasă cu noi, copiii, muncile casei și ale câmpului, căci așa ne câștigam traiul atunci.

Eram atât de săraci. Mi-aduc aminte că, într-un an, nu s-a făcut grâul și am mâncat o perioadă bună doar cartofi și nici atunci tatăl meu, fie iertat!, nu ne-a lăsat să disperăm și ne încuraja să fim mulțumiți cu ce avem.

Povestea mea de dragoste este despre soțul meu, care era născut în 1938, cu patru ani mai în vârstă ca mine. El provenea dintr-o familie mai puțin numeroasă, avea un singur frate și unul care a murit de copil, lucru pe care soacra mea l-a plâns toată viața. Fiind din aceeași comunitate, ne cunoșteam de mici, de copii. Știam că, curta multe fete, cum era pe vremea aceea, dar cu mine a rămas, lucru care m-a acaparat.

Eu eram pasionată de carte, deși am absolvit doar patru clase, îmi plăcea să citesc, voiam să fiu învățătoare. Îmi ascundeam cărțile sub perină să nu mi le găsească mama mea, deoarece nu era timp de așa ceva. Mai mult de atât nu era atunci încă iluminat public și eram nevoită să-mi hrănesc pasiunea lângă lampa cu petrol sau la lumina focului de la sobă în serile lungi de iarnă. Cu greu găseai cărți de citit, cum de altfel găseai greu orice. Pentru a-ți face o rochie trebuia să muncești mult ca să poți cumpăra material de rochie. Fetele își făceau zestrea în ani de zile, de mici puneau părinții mei câte o oală sau o piesă de veselă deoparte, care se țineau în pod împachetate, până venea vremea lor să le scoți, adică la măritiș.

Cel mai mult mi-a plăcut la el că era respectuos, știa să se poarte cu o fată, nu înjura și de asemenea, își gândea faptele, aprecia calitățile unei fete, unei femei.

Țin minte că, pe la 13 ani, am avut o primă reacție față de el, la o întâlnire oarecare, am simțit cum îmi roșesc obraji și nu știam de ce. Dar relația noastră nu a fost una foarte lină. Știam că umbla cu alte fete, când eram împreună, când eram despărțiți. La un moment dat, sora mea cea mare, neavând încredere în el, a încercat să-l atragă spre ea, pentru ca eu să fiu în siguranță, din punctul ei de vedere. Știu asta, deoarece mi-a spus atunci toate aceste lucruri. Pe moment, am acceptat și mi-am văzut de drum, dar soarta a făcut ca întotdeauna, când eu eram curtată de alți băieți, el intervină. Și, uite așa, într-un final, ne-am dat seama că, orice vom face, tot vom fi atrași unul de celălalt.

Nunta a fost neobișnuită și pentru vremurile acelea, chiar și pentru vremurile de astăzi. Dacă de nedeia am avut logodna, la o săptămână am făcut nunta. S-a făcut o masă mare acasă și, după slujba de la biserică, s-au invitat prietenii, rudele și cunoștințele apropiate, nu am invitat pe nimeni în prealabil.

Când ne-am căsătorit, m-am mutat la casa socrilor mei. A fost puțin greu, deoarece eu eram obișnuită cu un climat de familie liniștit și vesel, dar aici nu a fost așa, am fost șocată ce lucruri își pot reproșa oamenii, de aceea am suferit, dar soțul meu era diferit de familia sa și acest lucru m-a ajutat mult și m-a sprijinit. Ne-am mutat la o scurtă perioadă de acolo, am mers în chirie, chiar în mai mult locuri am stat, dar am fost cu mult mai fericiți și mai liniștiți. Într-un final, am reușit să ne cumpărăm casa noastră.

Ne-a binecuvântat Dumnezeu cu mulți copii și foarte mulți nepoți, ceea ce m-a ajutat și mă ajută în continuare să văd împlinirea iubirii noastre. În fiecare copil și nepot văd ceva din soțul meu, care a fost foarte tandru, atent și finuț, poate dur uneori în educația copiilor, dar nu ne certam niciodată în fața copiilor, de fapt nu ne prea certam, căutam soluții pentru problemele apărute. Ne țineam parte unul altuia de fiecare dată în fața lumii sau a părinților.

Am rămas văduvă destul de tânără, la 38 de ani, așa că probleme au fost destul de multe. Mă bazam și mă sprijineam pe copiii mai mari care munceau cot la cot cu mine, ca să avem din ce trăi și să crească și copiii cei mici, practic s-au crescut, pot spune, unul pe altul. A fost foarte greu și pentru ei, dar am fost foarte uniți. Împărțeam sarcinile zi de zi, ca în filmul acela *Sunetul muzicii*, unde fiecare știa ce are de făcut și, de multe ori, îmi spuneau că suntem ca la armată, dar i-am învățat pe toți că în viață trebuie să știe să facă de toate; băieții să știe să îngrijească

un copil, să spele vasele, să dea cu mătura, iar fetele să fie bune soții care țin casa nu doar curată și îngrijită, ci și luminoasă și să fie atente cu viitorii lor soți.

Dar aveam și seri foarte frumoase, citeam sau cântam împreună și ne rugam împreună, căci fără ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu nu aș fi reușit niciodată. Poate că, de multe ori, îmi forțam copiii să meargă la biserică și să se țină de Dumnezeu, dar eu nu am văzut altă cale, am făcut ce am știut eu mai bine.

Așa cum mi-am învățat copiii cred că tinerii din ziua de azi trebuie să rămână statornici în dragoste, în credință, în viață. Să nu se teamă de probleme, să le înfrunte și să caute soluții pentru ele. Să se încreadă în Dumnezeu și să se bazeze doar pe ajutorul Lui, să se roage și să-și păstreze credința.

Singurul lucru pe care îl regret, sunt momentele acelea, când nu am fost îndeajuns de tandră și atentă la soțul meu și acestea erau clipele când el bea și mie îmi plăcea. Nu am putut să trec peste aburii alcoolului, nu pot nici astăzi, deoarece nu-mi plac oamenii care beau. În rest, știu că, dacă astăzi era aici cu mine, am fi în continuare fericiți, el s-ar fi bucurat cu mine de copii, nepoți și strănepoți.

Nu vreau să fac comparație între trecut, prezent, vreau doar să le atrag atenția tinerilor din viitor, că cel mai mult am crezut și cred în faptul că, dacă iei o hotărâre să fii cu cineva, trebuie s-o faci cu toată inima, cu tot sufletul, să pui viața ta în slujba celui alt și să o faci zi de zi, ceas de ceas.

Cuvânt final și nu numai...

Poveștile de dragoste sunt mereu cu noi și sunt infinite, de aceea nu trebuie să renunțăm la ele, indiferent cât de vechi sau de noi sunt...

Ne-ar trebui implicit mult mai multe decât 1001 de nopți ca să le spunem sau să le ascultăm...

Însă important este să le păstrăm un loc privilegiat în sufletul și viața noastră și să ne bucurăm de ele cât de mult putem, considerându-le deopotrivă un dar și o binecuvântare.

Astfel "recuperate", poveștile de dragoste ne pot fi de mare folos, căci, din fiecare, putem învăța câte ceva.

Mesajul lor e la îndemâna tuturor, ușor de găsit, ușor de descoperit și de folosit.

Deci să le ținem aproape și să încercăm să nu le uităm și să ne amintim mereu că: "dacă dragoste nu e, nimic nu e!"

Prof. Dorina Murariu

ISBN 978-973-0-33276-6